

Jitka Hejtmancová

Tulák a Thodoc Otázky a odpovědi

Skleněný můstek s.r.o.

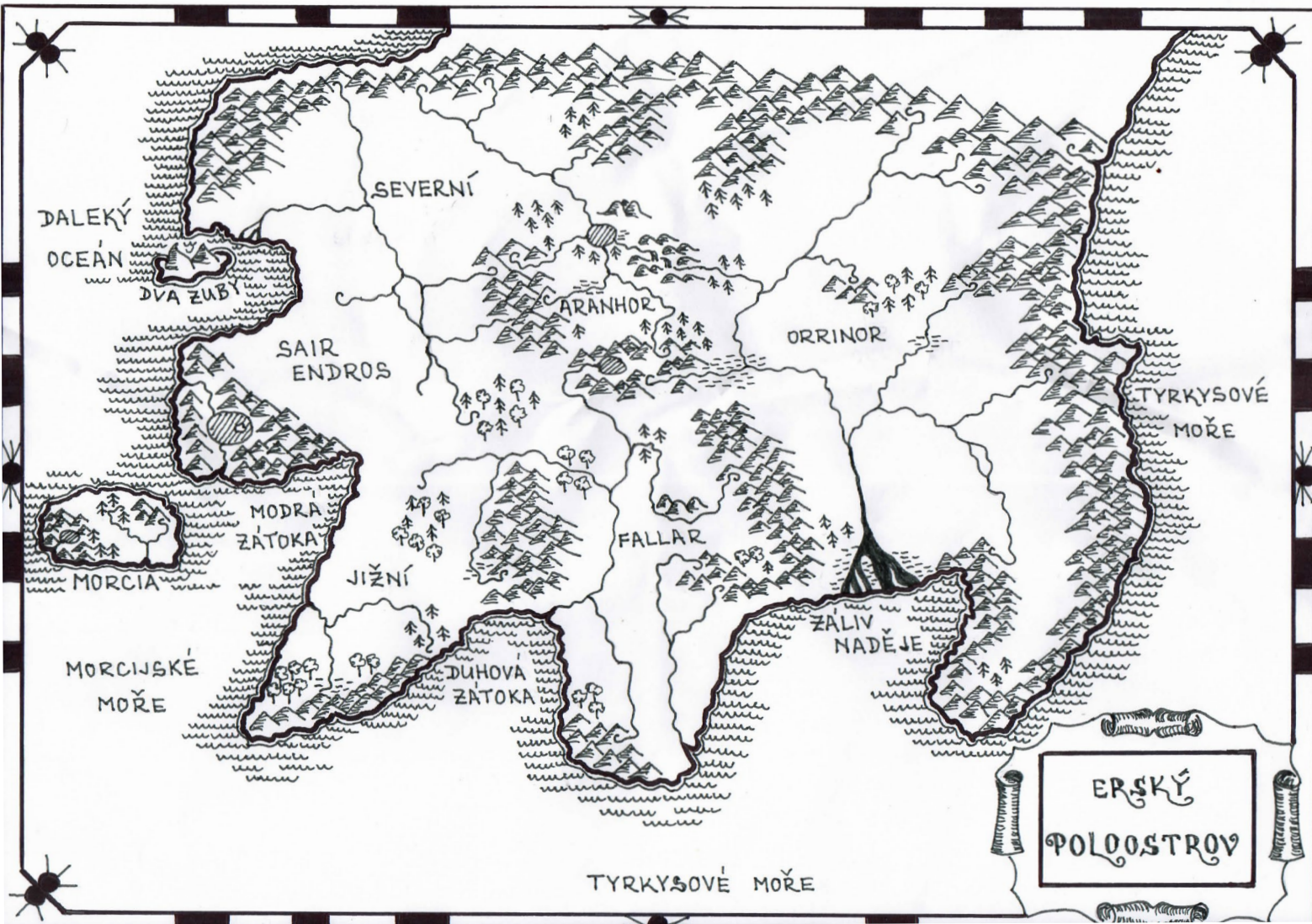
Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jitka Hejtmancová © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-180-8

DALEKÝ
OCEÁN

DVA ZUBY

SAIR
ENDROS

MODRA
ZÁTOKA

MORCIJSKÉ
MOŘE

JIŽNÍ

DUHOVÁ
ZÁTOKA

SEVERNÍ

ARANHOR

ORRINOR

FALLAR

ZÁLIV
NADĚJE

TYRKYSOVÉ
MOŘE

TYRKYSOVÉ MOŘE

ERŠKÝ
POLOOSTROV

OBSAH

ÚVOD

1. ČERNÍ JEZDCI

2. VIGARŮV PŘÍBĚH

3. SPLNĚNÝ SLIB

4. ZNOVU ČERNÍ JEZDCI

5. NEČEKANÁ ODHALENÍ

6. ZA NIKEM

7. OSTROV ALDOR

8. MEZI GIMTY

9. CESTA DO NURASU

10. DVA BRATŘI

11. HUNOLD A ELINA

12. SOUBOJ V PŘÍSTAVU

13. NA SEVER

14. V ARÉNĚ

15. OTÁZKY A ODPOVĚDI

ÚVOD

Ellad otevřel oči. V jeho pokoji vládlo zlatavé přítmí právě zrozeného dne. Hoch se protáhl, vstal, spěšně se oblékl, ze skoby na zdi sundal starou brašnu s popruhem a sáhl pod polštář pro svůj nový, v kožené pochvě schovaný lovecký nůž. Vložil jej do brašny a nehlučně opustil pokoj. V prázdné kuchyni sebral kousek sýra a pár krajíců chleba z předchozího dne, strčil tu malou zásobu jídla k noži a s dobrou náladou vyšel ven do příjemně chladivého rána. Už se těšil. Právě dnes chtěl totiž uskutečnit nápad, který již delší čas zaměstnával veškeré jeho myšlenky. Zhluboka se nadechl svěžího vzduchu, rychlým pohledem přelétl bezmračné, azurově modré nebe, celé rozzářené prvními slunečními paprsky, a spěchal přes dvůr do stáje těsně následovaný velkým šedým vlčákem Doganem.

„Dobré ráno, hošku,“ pozdravil v ještě neuklizeném stání stojícího tmavého hnědáka Varra a odpověděl tak na valachovo tlumené zaržání. „Promiň, ale dneska se o tebe postará otec. Mě čeká dlouhá cesta.“

S těmi slovy několikrát pohladil hlavu, kterou k němu zvědavý kůň natáhl, a vzdychl. Zase pocítil výčitky svědomí. Ty ho ostatně pronásledovaly pokaždé, když se vydával na toulky, ale nemohl si pomoci. Ta touha jít dál a vidět víc, ta ho poháněla od doby, kdy se naučil chodit, a byla silnější než on.

Ještě jednou roztržitě podrbal hnědáka na čele, stejně posloužil i Doganovi, který mu žárlivě šťouchal do dlaně druhé ruky, a opustil stáj. Opět s vlčákem v patách. Několika rychlými kroky se dostal přes dvůr, odstranil těžkou závoru na vratech, pootevřel je a protáhl se ven. Zavřel za sebou a zklamaného psa nechal na dvoře. Dogan tlumeně kňučel, zatímco Ellad volně vydechl a s pocitem nesmírného štěstí vyrazil přímo vpřed. Za pár vteřin opustil cestu v podobě vyježděných kolejí, která vedla na Hlavní silnici, a vstoupil do lesa. Tráva byla ještě mokrá od rosy, ptáci zpívali jako o život, les voněl, ale hoch dnes nic z toho nevnímal. Bez povšimnutí míjel důvěrně známá místa a postupoval stále dál na západ. Dnes se nekochal krásou krajiny ani se nesnažil sledovat plachou lesní zvěř. Předsevzal si, že dojde co možná nejdál. Střídal rychlou chůzi s mírným poklusem a obratně se proplétal mezi stále hustším porostem.

Po třech hodinách mu cestu zkřížil mělký potok. Zadýchaný Ellad se na jeho břehu zastavil, usedl na suché, mechem porostlé místočko u jednoho z okolních smrků a unaveně opřel hlavu o mohutný kmen. Tvář měl zalitou potem a mokré hnědé vlasy se mu nepříjemně lepily na obličej. Na chvíli zavřel své pronikavé modré oči a zklidňoval zrychlený dech. Když se mu to konečně podařilo, znovu oči otevřel, zvedl hlavu, sáhl do brašny pro krajíc chleba a pomalu, zamyšleně ho žvýkal.

Vzpomínal na poslední návštěvu Roberta, tajemného, do stále stejné

černí oděného rodinného přítele, který se ho pořád na něco vyptával nebo ho z něčeho zkoušel, a na jeho tlumený rozhovor s rodiči. Ellad z té rozmluvy přes zavřené dveře svého pokoje mnoho neslyšel, něco však přece. Robert omlouval jeho toulání a chtěl jej učit něco, s čím matka velmi důrazně nesouhlasila. Bavili se také o jeho, Elladově, budoucnosti, ale znovu se neshodli. Proč asi? A nakonec stočili řeč na jakousi Argaanu. Prý se osvobodila z dlouholetého vězení a přitom zabila svého věznitele. Chlapce to zvláštní, cizokrajné jméno zaujalo a hned si v duchu položil několik dalších otázek. Proč Robertovi ta žena dělá takové starosti? Kdo to vůbec je a proč byla ve vězení?

„Ach jo,“ vzdychl po chvíli. „Zase jen otázky a žádná odpověď.“

Dospělých už se ani nepokoušel ptát. Přímo nemohl, protože by tak prozradil, že poslouchá tajně za dveřmi. A když na ně šel oklikou? Nejprve se divili, proč ho to zajímá a jak na to přišel. Potom se vzdali na nicneříkající, vyhýbavou odpověď, a pak to zamluvili nebo jej poslali něco dělat. Jó, tohle všechno už znal. Přesto nechápal, proč ty tajnosti. Dávno přeci nebyl malé dítě. Naopak. Vypadal dokonce na víc než na svých třináct let.

Znovu odevzdaně vzdychl a polkl poslední sousto. Kromě těch nešťastných otázek ho trápila ještě jedna věc. Podvědomě vytušil, že po Robertově zjevně špatné zprávě matku zcela jistě nepřemluví. Lea o jeho nocování pod širým nebem dál nechtěla ani slyšet. Přitom – kdyby tak věděla. Kdyby jen tušila, jak miloval všechny ty výlety do lesů kolem statku. Jak miloval tu svobodu, tu volnost.

Proč to ale trvalo vždycky tak krátce? Jenom den. Ellad vzdychl potřetí a nespokojeně třepal hlavou.

„Když tu budu takhle sedět, nikam se nedostanu,“ vynadal si tiše. Prudce vstal, oprášil si kalhoty, opláchl si obličej studenou vodou z potoka, zahnal žízeň a vydal se opět na cestu.

Mířil pořád k západu, a když mu to příroda dovolila, tak běžel. Postupoval teď zcela neznámou krajinou. Potok, u kterého se tolik zdržel, tvořil jakousi přirozenou hranici již prozkoumaného území. Stále putoval tím stejným lesem a snažil se držet v přímém směru.

Poledne dávno minulo, když s jistým zklamáním usoudil, že pomalu nadešel čas návratu. Zastavil a v předklonu se vydýchal. Ruce přitom opřel o kolena a odhadoval, kolik asi hodin mu cesta trvala.

Docela dost, uzavřel a s unaveným povzdechem se opět narovnal.

Zpátky to zdaleka nepůjde tak rychle, usmál se pro sebe a protáhl náhlým zastavením ztuhlé svaly. Přitom se pozorně rozhlédl kolem, aby si místo návratu vtiskl do paměti, a náhle se zarazil. Porost už vůbec nebyl tak hustý. Zmizely staré suché stromy i všudypřítomná křoviska a Ellad věděl, že to značí jediné. Lidské sídliště.

Zaskočilo jej to. Až dosud si myslel, že jejich statek stojí na samotě a

nejbližšími sousedy jsou obyvatelé města Tarlonu, kam s otcem pravidelně jezdili na trh.

No, zdá se, že jsem se mýlil, přiznal si v duchu a uvažoval, co to jen může být. Osamělé stavení, vesnice nebo snad město?

Nerozhodně pokrčil rameny. Vůbec si nevybavoval, že by se před ním někdy někdo zmínil, že by se tu měli nacházet nějakí lidé. Úplně zapomněl na únavu, na návrat domů i na čas. Zvědavost jej naprosto ovládla. Pomalu, obezřetně postupoval vpřed a snažil se co nejvíce splynout s okolím, což se mu až neskutečně dařilo.

Po nějakých dvě stě, tři sta krocích les končil a přecházel ve svěže zelenou, mírně se svažující louku, na níž se páslo stádo krav hlídané několika kluky. Překvapený Ellad sebou rychle smýkl za kmen mohutného, starého dubu a teprve z poměrného bezpečí této skryše se odvážil pokračovat v průzkumu. Za cizími kluky, jejich stádem i pastvinou se v mělkém, kruhovém údolí nacházela osada. Taková větší vesnice. Ellad odhadoval tak padesát obytných domů. Všechny byly ze dřeva a přibližně stejně velké, až na tři mnohem větší budovy, které stály uprostřed a jakoby obkličovaly nezastavěné prostranství, jímž procházela značně vyježděná, široká cesta vedoucí od severozápadu k jihovýchodu.

Nebo naopak? Hoch se usmál, a pak v soustředění stáhl obočí. Ale ne, ten plácek nebyl tak úplně prázdný. Chlapcovy bystré oči na něm zaznamenaly dvě drobné stavby, spíš stavbičky. Ale na tu dálku hoch nedokázal odhadnout, k čemu slouží.

Jedna z nich je určitě studna, uvažoval. Nad účelem té druhé však jen pokrčil rameny.

Schoval se v asi nejvyšším místě nad vesnicí a měl proto poměrně dobrý rozhled. Viděl tedy i obyvatele vísky jako pohybující se skvrnky na převážně zeleném pozadí a stejně malá se mu jevila i další domácí zvířata, klidně se pasoucí na přilehlých loukách. Všiml si také říčky, která se vinula kolem severní části vesnice a v jejíž hladině se třpytily odražené sluneční paprsky.

Ellad byl prostou krásou toho místa dočista okouzlen. Nedokázal od neznámé vesnice odtrhnout zrak, v duchu si kladl otázku, jak se osada asi jmenuje a čas běžel. Minuty mýjely a nedaleko se pasoucí stračeny pomalu postupovaly směrem k němu. Tedy do lesa. To se samozřejmě nelíbilo chlapcům, kteří je hlídali. Vyskočili a s proutky v rukou vyrazili za nezbednicemi. Dostali se tak až téměř k Elladovi.

Hoch se co nejvíce přitiskl ke kmeni dubu, za nímž se skrýval, a skoro nedýchal, aby na sebe cizí kluky neupozornil. Pozorně si je však prohlédl. Byli čtyři. Asi stejně staří jako on. Hubení, vytáhlí, prostovlasí. Zkrátka - úplně obyčejní. Jen jeden se trochu lišil. Menší, nakrátko ostříhaný počítelek, který skupinku nejspíš vedl. Tak to alespoň Elladovi připadalo, když chlapci s křikem a hojným šviháním svých proutků hnali krávy tulačky zpět k ostatním.

Pak se pár minut nedělo nic a Ellad se konečně odhodlal k návratu domů. Jenže sotva se otočil k odchodu, přerušil kolem panující klid nepřijemný křik. Přicházel od vesnice a poměrně rychle se blížil. Ellad zpozorněl. I cizí kluci vstali a otočili se po zvuku.

„No, to je dost,“ řekl jeden z nich. „Už jsem myslel, že se dneska ani nepobavíme.“

Ellad neměl čas nad jeho slovy příliš uvažovat, protože právě v té chvíli doběhla na louku udýchaná, uplakaná, copatá holčička určitě mladší než on, a při pohledu na čtyři pasáčky zůstala vystrašeně stát. Za ní se ozývaly posměšné výkřiky a do svahu se namáhavě drápali ještě tři další kluci. Běžet se jim už očividně nechtělo.

„A hele, spratek je tady,“ poznamenal druhý z čekající čtveřice.

„Tak co, půjdeš zase žalovat mamince a strýčkovi?“ přidal se úlisně krátkovlasý, blondatý pořízek. „Myslím, že po dnešku tě to už ani nenapadne. Dostaneš lekci.“

S těmi slovy chlapci holčičku obklíčili a začali do ní strkat.

„Že se nestydíte. Čtyři kluci na jednu malou holku,“ zastal se dívenky Ellad, který opustil svůj úkryt, a nyní stál proti dokonale překvapeným uličníkům. Tvář měl napohled klidnou, ale jeho modré oči zledovatěly a ztvrdly.

Kluci se během okamžiku vzpamatovali z překvapení, nechali holčičku holčičkou a společně se vrhli na Ellada. Došlo ke rvačce. Hoch dělal, co mohl, ale uličníci byli v převaze a on se dosud nepral. Nebylo s kým. Navíc konečně doběhli ti tři posměváčci a proti sedmi protivníkům by neměl naději ani zkušený a ostřílený rváč. Přemohli jej. Dva mu zkroutili ruce dozadu a vůdce, onen blondatý pořízek, ho udeřil pěstí přímo do obličeje. Rána byla tvrdá a z pohmožděného rtu začala v mžiku téct krev.

„Ještě mu přidej, Eriku! Kdoví, co je zač?! Vo nějaký ušmudlaný tuláky tu nestojíme!“ povzbuzovali malého násilníka ostatní a Erik se nenechal dlouho pobízet. Se škodolibým úšklebkem se přichystal k další ráně.

Ta však nedopadla. Dívenka, která s napětím čekala, jak bitka dopadne, a na níž všichni v tu chvíli zapomněli, se náhle rozeběhla a vší silou vrazila do rozpřáhnutého kluka. Erik ztratil rovnováhu a upadl. Nechápatě se rozhlédl kolem sebe, pak se ale vzpamatoval a vstal. Oprášil si kalhoty, vztekle pohlédl na dívenku a zasyčel: „Tohle ti přijde draho, ty spratku. Až si to vyřídíme s tímhle tady, přijdeš na řadu ty.“

Holčička před ním bojácně couvla. Erik se k ní otočil zády a znovu se napřáhl.

„Tak to by stačilo,“ ozval se od lesa hluboký mužský hlas a pěst ani tentokrát nedopadla.

Mezi stromy se nečekaně objevili další dva kluci doprovázení asi osmnáctiletým mladíkem. Uličníci se okamžitě stáhli. Pustili zajatce a utekli zpátky ke svým kravám. Ellad si setřel krev vytékající z rozbitých úst a zvědavě

si přichozí prohlížel. Oba hoši byli asi stejně staří jako on. Jeden měl černé oči, orlí nos a rovné vlasy v barvě havraních křídel spadající na ramena. Ten druhý byl hnědooký, hnědovlasý a Ellad si všiml, že je mu trochu podobný. Nejstarší ze skupinky měl dobrácké modré oči, kučeravé, slámově žluté vlasy věčně stažené do ohonu, který mu sahal téměř do půli zad, a statnou, skoro obří postavu.

„Bránil mě, ale oni ho přeprali a ztloukli,“ žalovala holčička a utírala si uplakané oči.

„Zase se ti smáli?“ zeptal se laskavě mladý muž.

Dívanka přikývla a on se na ni přátelsky usmál. Pak se obrátil k Elladovi.

„Jsem Kolin. Ta malá se jmenuje Judita, tohle je Daniel a tohle Nik,“ ukázal na své druhy a nabídl Elladovi pravici.

Chlapec ji přijal a stiskl. Znovu si otřel krvácející ústa a s pohledem upřeným do mladíkových modrých očí se rovněž představil.

„Jmenuju se Ellad a jsem ze statku půl dne cesty odtud na východ,“ řekl a opět si setřel krvavou stružku.

„To bylo od tebe fakt hezký, že ses jí zastal,“ zazubil se na něj přátelsky hnědovlasý Nik.

„Smějou se jí takhle každou chvíli,“ doplnil Dan.

„Ale proč?“ chtěl vědět Ellad.

„Protože žije jen s matkou, nemá otce,“ začal vysvětlovat Dan.

„Zemřel?“ přerušil ho Ellad.

„To právě nikdo neví,“ pokračoval Dan tajemně.

Judita mlčela. Pokud o tom něco věděla, nechávala si to pro sebe.

„Nechci vás rušit, kluci, ale musíte zpátky,“ vpadl jim do hovoru netrpklivý Kolin a otočil se k odchodu.

Judita se na Ellada vděčně usmála a odběhla směrem k vesnici. Dan vzdychl a tázavě pohlédl na Nika. Hoch přikývl.

„Tak pojď s námi,“ pozval pak Ellada, ale ten s dobře skrývanou lítostí odmítl. I on si totiž při Kolinově výzvě uvědomil, že se musí vrátit. A to okamžitě.

Rozešli se tedy. Jen si vzájemně kývli na pozdrav. Kolin s Nikem a s Danem vykročili ze svahu k vesnici a Ellad se otočil k lesu. Pak si však vzpomněl na poslední ze svých nezodpovězených otázek.

„Jak se to tady vlastně jmenuje?!“ křikl proto ještě přes rameno.

„Erindor,“ odpověděl mu s trochu udiveným výrazem ve tváři Daniel, ale Ellad už ani jemu, ani jeho dvěma druhům nic nevysvětloval. Spěchal domů.

1. ČERNÍ JEZDCI

První podzimní měsíc zaen už začal. Na stromech dozrávalo ovoce, ptáci se chystali k odletu na jih a Ellad znovu přišel, či lépe řečeno přiběhl do Erindoru. Dana s Nikem našel na louce za říčkou Stříbrnou. Právě se proháněli na hřbetech vůdčích koní a působili tak v jinak klidně se pasoucím stádu zmatek.

„Vem si taky jednoho,“ vybídl Ellada po pozdravu Dan a na chvíli zastavil svého ryzáka.

Hoch se rozhlédl a vybral si statného grošáka. Pomalu se přiblížil ke koni, pak se náhle odrazil, prsty zapletl do dlouhé hřívy a ladným obloukem vylétl na neosedlaný hřbet.

„Toho ne!“ vykřikli současně Nik i Dan, ale bylo pozdě, chlapec už dosedl.

A sotva to udělal, sklopil grošák uši dozadu a vyskočil všemi čtyřmi do vzduchu. Ellad nic takového nečekal, ztratil rovnováhu a od potupného pádu ho zachránilo jen neskutečné štěstí. Grošák, nejspíš překvapen, že jezdec na něm pořád ještě sedí, okamžik zaváhal a to chlapci stačilo. Pevně se chytil nohama, lépe uchopil mechově šedou hřívu a neustále pobízel rozzlobeného koně vpřed. Věděl, že to jej alespoň trochu zaměstná, a tak nebude mít tolik času na svůj vzdor. I přesto grošák ještě několikrát nepříjemně poskočil, než se smířil se svou porážkou. Už nevyhazoval, ale svýma dozadu položenýma ušima dával jasně najevo, co si o Elladovi myslí.

Dan s Nikem celé to divadlo sledovali s nedůvěrou a obavami. Když však poznali, že se jejich kamarád na vzpurném zvířeti udrží, rozjeli se znovu cvalem a všichni tři pak s nadšením sobě vlastním kroužili po pastvině a plašili ostatní koně.

Nechali toho až po půl hodině. Nik i Dan bez potíží zastavili, sesedli a rozložili se v trávě. Ne tak Ellad. Grošáka sice zpomalil do kroku, ale nic víc. Kůň jen pohodil vztekle hlavou, svými zuby chňapl po jeho levé noze a znovu přešel do klusu. Ellad se ho tedy pokusil zase zpomalit a přivést k poslušnosti, ovšem opět bez úspěchu. Tvrdohlavý grošák klusal dál a rozzlobeně kýval hlavou nahoru a dolů.

Bez uzdy a otěží ho k rozumu nepřivedu, usoudil nakonec Ellad a své pokusy vzdal. Stejně ladným obloukem jako při nasednutí a s jen malým zaškobrtnutím při dopadu na zem opustil koňský hřbet a zamířil k přátelům. Osvobozený grošák lehce vyhodil zadníma nohama, naposledy pohodil hlavou a cvalem zamířil na opačnou stranu, aby se po několika skocích přeci jenom zastavil a začal se pást.

„To bylo fakt dobrý,“ poplácal Dan uznale Ellada po zádech, když k nim chlapec konečně došel.

„Na tom zatraceným koni může bez potíží jezdit jen Derek, Vigarův zástupce,“ doplnil Nik.

„Zástupce velitele Gimtů?“ ujišťoval se Ellad.

Nik přikývl a ve skupince zavládlo ticho. Kluci se uvelebili vedle sebe v trávě a mlčeli ztraceni v myšlenkách. Ellad se v duchu zaobíral Vigarem a jeho Gimty. Vigara zahlédl jen párkrát a ještě k tomu z dálky. A Gimtové? Ty může sice vídal ve vesnici běžně, ale mnoho o nich nevěděl. Znal je vlastně pouze z vyprávění podobně tajemného Roberta a mladého blondáka Kolina. Podle těch dvou byli Gimtové něco jako strážci pořádku. Neznali strach, ctili pravdu a spravedlnost a chránili obyčejné lidi před zlotřilci všeho druhu. Byli to prý skvělí zvědové, lovci, stopaři i bojovníci a zde, v Erindoru, měli něco jako základnu.

Z úvah jej vyrušil Nik. Nejstarší ze sedící trojice nejspíš myslel na to samé, protože náhle poznamenal, že až vyroste, určitě bude Gimtem.

„I já,“ přidal se nejmladší Dan a oba kluci se pak předháněli v plánování své dobrodružné budoucnosti.

Ellad je se zájmem, ale většinou mlčky, poslouchal. A jak tak poslouchal, začal si v duchu pohrávat se stejným nápadem. No, a za pár hodin už měl jasno. Až dospěje, také se stane Gimtem. S tím se zahleděl na pasoucí se stádo a zalitoval, že jeho otec Waldor nechová koně, ale ovce a kozy.

V podvečer chlapi zahnali svěřené stádo do vesnice a pomohli s krmením. Když se pak na plácku se studnou a zvonicí loučili, vyběhla z velké kuchyně Gimtů Judita a zamířila přímo k nim.

„Pojďte se mnou zítra na houby. Prý rostou,“ zvala je místo pozdravu.

Kluci se na sebe krátce podívali, a potom rázně přikývli. Ellad se na holčičku ještě navíc přátelsky zazubil. Viděl v ní svou mladší sestru a cítil, že ona ho zase bere jako staršího bratra.

Tím bylo vše domluveno a děti se rozešly. Ellad se loudal širokou, vyježděnou cestou ke Kolinovu domku a myšlenky se mu znovu zatoulaly. Vrátily se o několik týdnů zpátky k rozmluvě jeho matky Lei a Roberta. K rozmluvě, která měla za následek to, že je dnes stále tady a nemusí běžet zpátky domů. Že prostě smí v Erindoru i přespát. U Kolina.

„Vítej, kluku!“ skočil mu do uvažování známý hlas. Kolin stál ve dveřích, vesele se na chlapce šklebil a Ellad se opět začal zabývat přítomností. Pozdravil, přidal do kroku a s dobrou náladou vstoupil do stavení. Už se těšil. Nejen na mladíkovu společnost a novinky z okolí, ale také na výbornou večeři, protože Kolin byl vynikající kuchař a vaření ho bavilo.

Sotva se druhý den ráno rozednilo, Ellad už byl na nohou. Potichu vyklouzl z malé ložničky, kterou sdílel s hlasitě chrápajícím Kolinem, a upaloval ke studni. Tam se k němu připojili ostatní a s košíky v rukou se propletli mezi domky. V družném hovoru přešli pastvinu a vnořili se mezi stromy.

V lese vládlo přítomné způsobené jednak brzkou ranní hodinou a v druhé řadě také šedivou, zataženou oblohou. Panovalo zde nepřírozené, hluboké ticho jen málokdy přerušené křikem nějakého nespokojeného opeřence. Děti se však tímto zdánlivým nepřátelstvím nenechaly odradit. S vyhlídkou na chutnou smaženici či voňavou omáčku se poněkud roztoustily a daly se do plnění svého úkolu. A houby opravdu rostly. Košíky se uspokojivě plnily a děti si hledání ještě prokládaly pojídáním malin a ostružin, což bylo velmi příjemné zpestření, vezmeme-li v úvahu, že odešly z domovů bez snídaně. Jen cestou přes pastvinu sežvýkal každý krajíc suchého chleba, který přinesla Judita.

Náhle tíživé ticho přerušil vzdálený hlas zvonu.

Gimtové se svolávají, pomyslel si Ellad, ale hned vzápětí se zarazil. Vždyť jsou všichni někde na lovu...?

A zvonění neustávalo.

Vyděšené děti se jako na povel rozběhly zpět k vesnici.

„Radši se nejdřív podíváme, co se děje,“ zadržel skupinku mezi posledními stromy s neblahým tušením Ellad.

Po krátkém zaváhání ho poslechli. Odložili košíky a kryti mohutnými kmeny starých dubů a jejich hustým větвовým pohlédli dolů přes pastvinu. To co uviděli, překonalo jejich nejhorší představy. K tmavě šedé obloze stoupal hustý, černý dým z několika obytných domů a volná prostranství mezi staveními byla liduprázdná.

Ellad ohromeně zíral na tu spoušť a až teď si ke své hrůze uvědomil, že je opět ticho. Erindorský zvon Arlet už nezvonil.

Musel zmlknout, když jsme utíkali lesem, uvažoval a stále upřeně a nevěřícně hleděl na vesnici. Ne tak ostatní. Ti tam měli své nejbližší a nehodlali jen nehnutě stát a tupě přihlížet. Opustili proto úkryty a už se chystali seběhnout dolů z mírného svahu, když je zadržel Elladův tlumený výkřik: „Ne!“

„Ne?! A na co máme podle tebe asi čekat?!“ utrl se na něj ne právě přátelsky Nik.

„Ještě tam jsou,“ odpověděl klidně Ellad a ukázal na plácek u studny. „Podívejte.“

A opravdu. Ze stínu lehce doutnající stodoly se vynořila skupina černě oděných postav na koních stejné barvy a pomalým klusem zamířila pryč. Brzy přebrodila Stříbrnou a za další okamžik už zmizela dětem z očí. Neznámí černí jezdci jeli po vyježděné cestě do lesa.

Ellad ještě chvíli sledoval nyní již úplně opuštěný Erindor a zoufale

hledal odpověď na dvě otázky: Kdo jsou, sakra, ti jezdci? A kam se ztratili všichni vesničané?

Dan s Nikem jen tiše a strnule stáli vedle něho a s hrůzou hleděli přímo před sebe. A Judita? Judita se se strachem v očích dívala na hořící domy a po tvářích se jí koulely slzy.

„Myslím, že už se nevrátí,“ prolomil po pár minutách ticho Ellad a rozběhl se k vesnici. Ostatní hnali za ním. Na košíky s nasbíranými houbami úplně zapomněli.

Hoch upaloval, jak to šlo nejrychleji, a cestou si uvědomil, že to všechno sledovali z toho stejného místa, odkud si Erindor před pár týdnů prohlížel sám. Jeho trénované nohy ho brzy donesly k cíli. Získal před přáteli malý náskok, a tak vběhl mezi domy první. Zpomalil a opatrně kráčel směrem k cestě. Rozhlížel se přitom kolem sebe, ale nikde ani živáčka. Jako by všichni obyvatelé Erindoru vymřeli. Konečně se ocitl na cestě. Zabočil doprava, směrem ke studni a v hrůze zůstal stát. Na prostranství kolem zvonice ležela nehybně těla tří mužů, stodola hořela a plnila vzduch dusivým dýmem, ale nejhorší byl křik, který se z ní ozýval. Zoufalý křik bezmocných lidí ve smrtelném nebezpečí a trámy zapřená vrata věznic ty ubožáky v ohnivém pekle.

„To ne,“ vydechl chlapec zděšeně, a potom křikl na své právě přibíhající druhy: „Rychle!“

S těmi slovy se vrhl k trámovým vzpěrám, začal je bourat a odhazovat stranou. Ostatní se k němu připojili a ve chvílce byla vrata volná. Děti je otevřely a ven se vyvalil hustý, černý dým. Pak teprve se objevili první lidé. Muži i ženy s vyděšenými a plačícími dětmi. Všichni špinaví, slzíci a kašlající od kouře. Procházeli kolem a hlasitě děkovali za záchranu.

Dan s Nikem se objímali s rodiči, zatímco Ellad, který neměl mezi vesničany žádné příbuzné, rychle přešel ke třem nehybným tělům. Dva byli rolníci, na jejichž jména si v tu chvíli nemohl vzpomenout, věděl však, že v mládí patřili ke Gimtům. Teď leželi u jeho nohou v kalužích vlastní krve, která se jen pomalu vsakovala do prachu cesty, a chlapci bylo hned jasné, že jsou mrtví. A tím třetím byl... Elladovi se téměř zastavilo srdce. Tím třetím byl Kolin.

Hoch několika skoky přeběhl tu krátkou vzdálenost, jež ho od přítele dělila a s hrozným tušením k němu poklekl. Blondatý obr ležel z větší části na břiše, tváří dolů, ale kolem něho nebyla žádná krev. To chlapci dalo naději. Opatrně Kolinovi otočil hlavu a jemně mu odhrnul neposedné, špinavé vlasy z obličeje. Mladík zasténal a Elladovi se ulevilo. Kolin žije.

Blondák znovu zasténal a pomalu se probíral z bezvědomí. Nejprve otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Všude pobíhali rozčilení lidé, kteří se snažili uhasit hořící stodolu, nic z toho však mladík nechápal. Upřel proto svůj ještě rozostřený pohled na Ellada a snažil se přetočit do pohodlnější polohy. Když se mu to konečně podařilo a i jeho zrak už mu sloužil normálně, po-

kusil se posadit, ale s přidušeným výkřikem padl zpět do prachu. Držel se přitom za hlavu a Ellad si až teď všiml, že na ní má ošklivě vypadající sečnou ránu, která stále ještě slabě krvácela. V ošetřování raněných se moc nevyznal, přesto však duchapřítomně utrl pruh z přítelovy košile, beztak již na několika místech roztržené, a šrám mu ovázal.

„Koline, kdo byli ti muži? A co chtěli?“ zajímal se, sotva obvaz dokončil.

„Nevím, co jsou zač. Nějak se nám zapomněli představit,“ odpověděl rozvážně mladík, zasmál se vlastnímu vtipu a pomalu se posadil.

„No tak?!“ naléhal Ellad.

„Vážně je neznám, kluku. Nevím, kdo to je,“ zvažněl mladý muž. „Asi cizinci. Mluvili sice stejně jako my, ale slovosled měli divnej. Hledali nějakýho Bergona.“

„Cože?“ přerušil ho nevěřičně Ellad. „Ale ten je přece...“

Větu nedokončil, protože z hasícího davu se náhle vynořila Judita. S pláčem se mu vrhla do náručí a hned za ní se objevili Nik s Danem.

„Ona... Ona tu není,“ vzlykala nešťastně holčička.

„Kdo?“ nechápal Ellad. Podvědomě však dívenku objal a roztržitě ji hladil po rozčuchaných hnědých vlasech.

„Její máma. Paní Laura. Ti cizinci ji asi odvěkli pryč,“ odpověděl mu Dan.

„Jo. To je možný,“ přisvědčil Kolin. „Zajímali se vo ni.“

„Proč?“ vyrazili ze sebe okamžitě v dokonalé shodě Ellad, Dan i Nik.

„Asi se jim líbila,“ pronesl suše Kolin. Tentokrát však nežertoval, jeho obličej byl naprosto vážný.

„Ale říkal jsi...“ namítl Ellad a větu teď nedokončil úmyslně.

„Já vím, co jsem říkal, sakra,“ vyjel na něj nezvykle ostře blondák. „Ty chlapi hledali někoho, kdo se jmenuje Bergon.“

„Táta to taky říkal. Prý ti jezdci přicválali do vesnice a ptali se po tom Bergonovi. Lidi je moc nechápali, a tak jen krčili rameny. To je rozhněvalo. Začali prohledávat domy a všechny nahnali sem ke studni. Když se jim někdo postavil, zapálili mu střechu nad hlavou,“ vystřídal Kolina ve vysvětlování Dan.

„Jo, tak to bylo,“ potvrdil mladík. „Nahnali nás sem, a pak si důkladně prohlídli všechny kluky. No, a přitom vobjevili paní Lauru. Voddělili ji od ostatních a co bylo dál, nevím, protože se mi podařilo z toho davu nepozorovaně vyklouznout. Vrhli jsem se ke zvonici a zvonil na poplach. Doufal jsem, že třeba Vigar nebo někdo z Gimtů je blízko.“

„Slyšeli jsme to,“ zašeptal spíš pro sebe Ellad a lehkým pohupováním ze strany na stranu a hlazením se snažil utišit Juditu, která se při zmínce o matce znovu rozplakala a úplně mu promáčela košili na levém rameni.

To už teď bylo ale stejně jedno, protože déšť, k němuž se schylovalo

od rána, se konečně spustil a brzy zesílil v prudký liják. Příroda tím sice dokonale vyřešila boj lidí s ohněm ve prospěch lidí, ale všichni byli v mžiku na kost promočení. Chlapci pomohli Kolinovi na nohy a společně se stáhli pod střechu nedaleké gimtské ubytovny. Ostatní obyvatelé Erindoru také vyhledali nějaké přístřeší, a tak bylo prostranství se zvonící a studnou během několika minut úplně prázdné. I oba mrtví zmizeli.

Nejspíš je odnesl někdo z jejich příbuzných, pomyslel si Ellad a skrz mokrou záclonu deště hleděl na černé, doutnající spáleniště. Stodola je v háji a s ní i krmení pro koně na zimu.

„Zvonil jsem a doufal,“ navázal Kolin a vytrhl tak Ellada z jeho úvah. „Dva z těch chlapů se na mě však vrhli. Nechal jsem tedy zvon zvonem a bránil se, ale moc dlouho jsem to nedokázal. Byli v přesile a s mečem to uměli. No, zkrátka jsem dostal přes hlavu a víc nevím.“

„Ještě štěstí, že máš tak tvrdou palici,“ poznamenal Nik a poplácával blondáka přátelsky po zádech.

Po chvíli ticha Ellad vzdychl a obrátil se na stále ještě vzlykající holčičku.

„Najdu tvoji maminku. Najdu ji a pokud to jen trochu půjde, přivedu ji zpátky. To ti slibuju,“ řekl slavnostně a otočil se k odchodu.

„Snad si nemyslíš, že půjdeš sám?“ utrl se na něj Nik.

„Jo, jdeme s tebou,“ ihned souhlasil Dan.

Ellad se k nim obrátil čelem a v jeho tváři se zračila úleva a vděčnost, že v tom není sám.

„No, mě snad klame sluch,“ ozval se konečně i Kolin. „Kam si myslíte, že půjdete? Za těmi lotry? Chcete přijít vo kejhák? Ne, ne. Zůstanete pěkně tady. Ty zabijáky... Podívejte.“

Všichni tři kluci i Judita otočili hlavy, kam mladík ukazoval, a viděli to, co on. Ke studni už skupinka mužů z vesnice přiváděla koně připravené na cestu.

„Vidíš, holka. Tvoje máma bude brzo zpátky doma. Pojedu s nima a dohlídnu na to,“ obrátil se na Juditu přívětivě Kolin. Na chlapce se zamračil, aby jim připomněl svůj zákaz, a odpěchal ke studni.

Kluci zůstali po jeho odchodu jako opaření. Se směsicí úlevy a zklamání sledovali, jak muži odjíždějí i jak si Kolin rychle sedlá koně a hned vzápětí skupinku následuje. Judita naproti tomu žádnou vnitřní rozpolceností netrpěla. Pohled na ozbrojené zachránce dal dívence naději. Stejně tak i poslední Kolinova slova. Přestala proto plakat a své velké, ještě vlhké hnědé oči upřela na Ellada. Hoch ucítil ten pohled, obrátil se k ní a – vzpomněl si na slib, který dal. Ne, že by nevěřil Kolinovi a ostatním, ale...

A v tom ho něco napadlo. Co kdyby se vydal za těmi jezdci také a celé to skvělé dobrodružství jenom sledoval?

Od myšlenky neměl daleko k činu. Vysvětlil vše přátelům a chystal se

vyrazit na cestu, Dan s Nikem ho však zadrželi. Chtěli jít s ním. I je neuvěřitelně lákala vidina záchranné akce odehrávající se přímo před jejich očima. Judita je od toho sice zrazovala, ale chlapci její pochybnosti nesdíleli. Poslali holčičku k Danovým rodičům, aby nebyla doma sama, a v dokonalé shodě vyběhli do deště. Dan s Nikem do stájí pro koně a Ellad do Kolinova domku, kde měl pod polštářem schovaný svůj lovecký nůž.

Ellad, Dan i Nik vyjeli z vesnice, přebrodivili Stříbrnou a sledovali stopu, kterou silný déšť ještě nestihl zničit. Vedli koně klusem, v zástupu za sebou a mlčeli. Byli promočení, ale podivně šťastní. Ještě totiž netušili, že chuť zakázaného ovoce bývá sladká většinou jen na začátku.

Ellad jel první. Dvě, tři koňské délky před svými společníky a hlavou se mu honily zmatené myšlenky. Nedokázal se však na žádnou dostatečně soustředit. O stopování toho mnoho nevěděl, a tak nepoznal, kolik jezdců vlastně sledují. A nebyl schopen určit ani to, zda je dohánějí či ne.

V půli odpoledne přestalo pršet a chlapci na chvíli zadrželi koně. Sedli, vodili zvířata dokolečka, aby se alespoň trochu vydýchala, a přitom se dělili o pár kousků sušeného ovoce a patku chleba, jediné jídlo, které si s sebou vzali. Potom se vydali zase dál a nejelo se jim právě nejlépe. Mokrě košile se jim lepily na stejně mokrá těla, nepříjemně studily a cesta rozblácenou krajinou také nebyla moc veselá. Radost z prožívaného dobrodružství se proto zvolna vytrácela. Kluci zvažněli a moc nemluvili. Soustředili se pouze na svůj úkol a pohyb vpřed.

Blížil se večer a stíhání nějak nemělo konec. Chlapci nedohonili ani erindorské muže, ani tajemné černé jezdce. Viděli jen stále stejnou stopu táhnoucí se neznámo kam a vlhký, tichý les všude kolem. Pomalu je začala zmáhat únava. I jejich koně už sotva pletli nohama, a tak zastavili. Právě přejeli louku, která se táhla do mírného svahu, byla porostlá svěže zelenou, nízkou trávou a končila opět v lese. A opět v lese smrkovém.

Stáli mezi prvními stromy a Ellad přemýšlel, co dál. Díky stále zatažené obloze se stmívalo rychle a bylo nad slunce jasnější, že v noci se stopovat nedá. Jeho úvahy přerušil Dan.

„Cítíte to?“ zeptal se tlumeně.

Oba zbylí hoši zpozorněli a zavětrili jako staří honící psi.

„Kouř,“ shrnul Ellad.

„Jo, taky ho cítím,“ přidal se Nik.

„Musí tedy být blízko. Máme štěstí,“ zajásal tichým hlasem Dan.

„Teď jde o to, kdo je blízko,“ suše poznamenal Ellad. „Naši nebo zabíjáci?“

„Musíme být opatrní,“ nabádal s vážnou tváří Nik a oba jeho společníci ta slova odsouhlasili pokývnutím.

Slezli z koní, odvedli je do blízkého křoví, pečlivě je přivázali a dál pokračovali pěšky. Ellad zase v čele. Pomalu postupoval vpřed a snažil se pohybovat co nejtišeji. Docela se mu to dařilo, protože měl zkušenosti ještě z doby, kdy se toulával kolem rodného statku a pokoušel se sledovat plachou lesní zvěř. Nik s Danem nebyli tak šikovní. Občas neopatrně zavadili o nízko rostoucí větev a ta se s šustěním rozhoupala nebo se jim povedlo špatně šlápnout a ozvalo se hlasité prasknutí lámaného dřeva. Štěstí jim však přálo. Hluk způsobený při plížení se ztratil v halasu hlasů z tábořiště. Z tábořiště černých jezdců a právě z jejich ohniště pocházel i kouř, který prve cítili. Všichni tři zalehli vedle sebe do křoví a úlevně vydechli. Honička skončila.

Ale kde jsou Erindorští? Napadlo je hned vzápětí.

„Naši je asi objeli z druhé strany,“ navrhl tiše a poněkud nesměle Daniel.

„To bysme určitě poznali ze stopy,“ nesouhlasil stejně tiše Ellad, ale Nik nad tím jen mávl rukou.

„Kde jsou teď bych neřešil, spíš mě zajímá, kdy začnou s tím vysvobozováním,“ zašeptal a otrásl se chladem. I Elladovi s Danem byla zima, a tak začali řešit otázku co dál.

„Zkusíme se dostat blíž a zjistit, co jsou zač,“ přišel s nápadem Ellad a ostatní mu ho bez dlouhého váhání schválili.

Chlapec tedy přešel očima porost kolem tábora ve snaze najít co nejlepší úkryt. Už se úplně setmělo, ale blížící se noc prozařovalo světlo ohně černooděnců, a tak brzy objevil husté habrové houští, které se zdálo být k pozorování více než vhodné. Bylo však přímo proti místu, kde se schovávali nyní. Upozornil na křovisko své druhy, a pak je znovu vedl.

Museli obejít celé tábořiště a Elladovi se strachy zastavilo srdce pokaždé, když cestou způsobili nějaký hluk. Raději ani nedomýšlel, co by s nimi černě odění cizinci udělali, kdyby je objevili.

Jeho obavy však byly zbytečné. Ti muži se mezi sebou hlasitě bavili a střídavě si zakrojovali z lákavě vypadající pečeně, která byla napíchnutá na jednoduchém rožni nad ohněm a jejíž vůně již delší dobu neodbytně útočila na náhle podivně přecitlivělý čich hladových chlapců. V ústech se jim hromadily sliny a v prázdných žaludcích nepříjemně kručelo. Od rána totiž téměř nejedli. Jen pár kousků suchého chleba a trochu ovoce.

Konečně byli u cíle. Uložili se v řadě vedle sebe do habroví a bez dalších zbytečných slov zaměřili svou pozornost na muže v černém. Bylo jich deset. Samí mladí muži oblečení naprosto stejně. Černé jezdecké boty s ostruhami, které se v mihotavém světle plamenů občas zaleskly, černé přiléhavé kalhoty a delší vesty stejné barvy stažené zlatočerným opaskem a prošíváné zlatou nití. Hrud' cizinců zdobila nějaká výšivka připomínající květinu, a když se náhodou některý z nich zvedl, aby si ukrojil maso nebo z nějakého jiného důvodu, viděli chlapci ještě nebezpečně vypadající dlouhou dýku v

zlatočerné pochvě. Proti nočnímu chladu pak neznámé chránil dlouhý černý plášť s kápí a na jednom z nich seděla Laura. Ruce měla vpředu svázané, vlasy rozčuchané a oči zarudlé od pláče, přesto však nevypadala vystrašeně. Naopak. Hrdě hleděla někam do tmy a mlčky snášela neslušné poznámky a narážky svých vězňů.

Ellad ji za to obdivoval. Svýma pronikavýma modrýma očima si blížě prohlédl muže, u jehož nohou seděla. Asi dvacet pět let, světlé, zvlněné vlasy na ramena, statná, ale štíhlá postava. Už od pohledu válečník.

Nejspíš vůdce těch jezdců, usoudil Ellad a vzdychl.

„K paní Lauře se nedostaneme,“ šeptl Nik, jako by mu četl myšlenky. „Je jich moc a jsou ozbrojení.“

„Na rozdíl od nás,“ poznamenal stejně tiše Dan.

Ellad se na oba podmrčeně podíval.

„My zůstaneme schovaní. Naši určitě přijdou,“ zašeptal, ale s důrazem na každém slově. I on si totiž všiml dlouhých, jedenapůlručních mečů, které měli cizinci na dosah ruky, a vůbec nepochyboval o tom, že s nimi umí skvěle zacházet.

Mužům s takovýmhle vybavením se my postavit určitě nemůžeme. Musíme prostě počkat, až se objeví Kolin s ostatními, zopakoval si ještě jednou v duchu a snažil se tak zklidnit hotovou bouři často i protichůdných pocitů ve svém nitru. Neuvěřitelnou chuť pomoci uvězněné ženě, strach z prozrazení, netrpělivost, napjaté očekávání a vztek nad vlastní bezmocí.

Chlapec hleděl na tábořiště cizinců, a aby se alespoň trochu zaměstnal, pokoušel se odhadnout, kdy to celé začne. Kdy konečně zazní bojový pokřik rozzlobených erindorských mužů, ozve se třesk zbraní a vyděšený řev černých zabijáků, a potom – náhle bude po všem. Cizí jezdci budou mrtví a paní Laura volná.

Ale, co když...? Zapochyboval tenký hlásek v jeho hlavě. Co když se ti chlapi budou bránit? A co když jako první zabijí právě bezbrannou paní Lauru?

Během těchto neveselých úvah hoch pohledem opustil plně osvětlené černooděnce a nepřítomně zíral do tmy za nimi. Dan s Nikem také mlčeli a ne právě trpělivě čekali a čas pomalu plynul.

Cizinci zatím dovečeřeli, rozebrali rožeň a dali se do pití piva, které společně s Laurou odvezli z Erindoru. Jejich hovor tím získával na hlasitosti, vtipy byly čím dál obhroublejší a nebohá mladá žena musela čelit stále častějším oplzlým a nestydatým poznámkám. V přihlížejícím Elladovi to vřelo vzteky. Pravou rukou zcela bezděčně sjel ke kožené pochvě a prsty sevřel důvěrně známý jílec. Se svou malou zbraní ještě nikdy doopravdy nebojoval, ale zkoušel si to. Na jedné loučce nedaleko jejich statku si tajně cvičil seky, body a kryty a učil se nožem i házet. Takže třeba by mohl...

Ale co to? Byl to jen stín nebo tam naproti, v temnotě skutečně zahlédl pohyb? Ellad zpozorněl a upřeně hleděl na to místo, ale nic.

Asi se mi to jen zdálo, pomyslel si zklamaně a vzdychl. Nik se na něj tázavě podíval. Než však stačil něco říct, ozval se z tábora vůdcův zvukný hlas, již silně poznamenaný vypitým pivem.

„Ale no tak, chlapi. Chce špetku slušnosti to. Vždyť vy s dámou jednáte,“ zahlekal. Hlasitě se zasmál vlastnímu vtipu a někteří z jeho mužů se přidali. Pak náhle a neuvěřitelně rychle vytasil dýku, přežil sedící Lauře pouta a stále stejně posměšným hlasem pokračoval: „Dáma vstát by mohla a na nás trochu milá být. Třeba dolít pivo mně.“

Osvobozená mladá žena zbledla a roztržitě si prohmatávala ztuhlá a rozbolavělá zápěstí. Přitom si úplnou náhodou setřela i krev vytékající z drobné ranky, kterou způsobil neopatrný cizinec, když ji zbavoval provazů.

„No tak. Na co čekáš? Vstávej!“ ozval se znovu vůdcův hlas. Připilý muž se naklonil k nešťastné ženě blíž a poslední slovo jí štkl přímo do tváře. Lauru ovanul jeho páchnoucí dech, zvedl se jí žaludek a jen s obtížemi a velkým sebezapřením překonala nával nevolnosti.

„Přilož ty, Kai, sakra, ať je líp vidět na dámu,“ rozkázal potom světlovlasy muž a zase se narovnal.

Oslovený vstal, uchopil nejbližší větev a hodil ji do ohně. Plameny vysoko vyšlehly, k nebi vylétlo množství jisker a nečekané světlo odhalilo okolními křovisky pomalu postupující muže.

Konečně, blesko Elladovi hlavou. Tak se mi to prve nezdálo. A právě včas.

Pak se všechno seběhlo strašně rychle. Prozrazení Erindorští a Gimtové, jak se hned vzápětí ukázalo, opustili své úkryty a okamžitě zaútočili. Vedl je Vigar a vedle něho se hnal na nepřítele s obnaženým mečem Kolin.

Překvapení černooděnci strnuli. Ale jen na dobu jednoho úderu srdce. Potom vyskočili ze svých míst a vytasili meče. Než se však obě skupinky srazily a skutečně došlo na řeč zbraní, upustil černý vůdce svůj jedenapůlručák, stejně rychle jako prve vytasil dýku a hmátl po Lauře, která také vstala. Surově ji uchopil za paži, přitáhl k sobě a hrot zbraně opřel o její hrdlo.

„Stát! Už ani krok!“ vykřikl s pohledem upřeným přímo na Vigara. Jakýmsi zvláštním šestým smyslem válečníka v něm zcela neomylně poznal vůdce útočníků.

„Stáhni muže svoje zpátky!“ křikl opět, když útočící zůstali nerozhodně stát.

Vigar hned neposlechl, a tak černooděmec svá slova zopakoval.

„Tak stáhni je!“ přikázal a přitlačil na zbraň. Laura vykřikla bolestí a z malé ranky začala téct krev.

„Zpátky!“ zavelel okamžitě Vigar podivně ochraptělým hlasem.

Gimtové i vesničané poslechli a shromáždili se kolem svého nezvykle se chovajícího vůdce. Zdálo se jim, že se mu třesou ruce a v obličeji je bledý strachy.

„Neubližuj jí, pane,“ ozval se znovu Vigar a všichni kolem si uvědomili hroznou pravdu. On se opravdu bojí.

„Já nechci ublížit jí,“ posmíval se černý vůdce. „Jen se trochu pobavíme s chlapama tady.“

Ellad sledoval celý ten výjev naprosto nevěřičně a cítil zlost, zklamání a strach. Jeho obavy se naplnily. Lauře šlo o život, slib daný malé Juditě se díky tomu jevil jako nesplnitelný a Vigar se bál. Vigar, neohrožený vůdce všech Gimtů, kterého si ve své stále ještě trochu dětské mysli pasoval na hrdinu z dávných legend. To už bylo na chlapce příliš. Zlost jej zcela ovládla, a tak bez dalšího přemýšlení a s taseným nožem v ruce vyběhl ze svého úkrytu. Zastavil se, nadechl, vydechl a nacvičeným pohybem vypustil zbraň z ruky. Nůž prolétl vzduchem a naprosto neomylně našel svůj cíl. Celý se zabodl mezi cizincovy lopatky.

Zasažený muž hekl, dýka mu vypadla z ochablých prstů, paže povolily sevření kolem mladé ženy a jeho tělo se neuvěřitelně pomalu sunulo k zemi. Nad tábořištěm jakoby se v tu chvíli zastavil čas. Všichni přítomní strnuli na místě, na okamžik neschopní pohybu. V hloučku stojící Gimtové i vedle nich přešlapující vesničané ohromeně zírali na stejně překvapenou skupinku černooděnců. A za jejich zády stál malý kluk, který se také nehýbal. Byl naprosto vyděšený zjištěním, že právě zabil člověka, a pomalu mu docházela i skutečnost, že brzy nejspíš zemře také. Protože se zbrkle a nesmyslně postavil sám a beze zbraně daleko silnějšímu nepříteli. No, a v habroví za ním pak stejně nehybně a stejně vyděšeně leželi i Dan s Nikem.

Tělo černého vůdce konečně dopadlo na zem a čas se znovu rozeběhl. A rozeběhl se rychle. Jakoby se snažil dohnat předešlé okamžiky. Cizinci se bleskurychle otočili, ale při pohledu na jediného, ještě ke všemu nedospělého nepřítele na chvílku zaváhali. A ten čas stačil Danovi s Nikem právě tak k tomu, aby se vyhrabali z křoví a stanuli Elladovi po boku. Muži v černém se pak vrhli na chlapce s tasenými meči a s touhou pomstít vůdcovu potupnou smrt. Hoši byli beze zbraní a zle by se jim bylo vedlo, kdyby se do boje nevěložili také Erindorští.

Rozpoutala se zuřivá bitka. Meče černooděnců zvonily o tesáky a dýky Gimtů, nad tábořištěm zněly výkřiky bojujících i sténání prvních raněných. Nik s Danem využili bojové vřavy, obratně se vyhnuli jedinému cizinci, který se na ně po útoku mužů z Erindoru vrhl, a zmizeli zase v porostu. Ellad ale takové štěstí neměl. Jeho napadli hned dva černooděnci a vůbec nevypadali na to, že by jej chtěli nechat utéct. Jeden z mužů po chlapci sekl, ale on mrštně uhnul. Nevšiml si však zbraně druhého útočníka, která se k němu blížila zprava. Meč jej zasáhl a Ellad cítil, jak mu nepřátelská čepel sjela po žebrech. Jeho tělem projela příšerná, palčivá bolest. Vykřikl a stočený do klubíčka padl k zemi.

„Ne!“ vykřikli souběžně Dan s Nikem a znovu vyběhli z křoví, ale to

už tu byl Vigar. Jeho na Gimta překvapivě dlouhý meč zasvištěl vzduchem v několika smrtících obloucích a oba černooděnci skončili bez života na zemi vedle sténajícího Ellad. Byli poslední. Jejich druhové padli rukama Gimtů a rozzuřených vesničanů. Boj skončil.

Vigar oťel svou zkravenou zbraň, schoval ji zpět do pochvy a sklonil se nad zraněným chlapcem. Kolin a Dan s Nikem mu stáli za zády a s hrůzou v očích hleděli na rozšklebenou ránu na Elladově pravém boku, která silně krvácela.

„Přežije to?“ vysoukal ze sebe Dan otázku, jež trápila i Kolina s Nikem.

„Ano,“ odpověděl Vigar po zběžné prohlídce zranění. „Ta rána vypadá ošklivě, ale smrtelná není. Stačí zastavit to krvácení a pár stehů.“

V tu chvíli přiklekla k nešťastnému chlapci i Laura. Jemně odstrčila Gimta a zbytky Elladovy košile začala zastavovat vytékající krev, zatímco Vigar vstal, aby dohlédl na ošetření ostatních raněných a vydal příkazy k návratu domů.

Do vesnice vjela záchranná výprava až za svítání. Dan s Nikem byli předáni starostlivým rukám rodičů, netrpělivě čekající Judita se radostně vítala s matkou a zraněného Ellada dovezl Kolin na Vigarův příkaz až před Lauřin dům. Tam ho opatrně stáhl ze sedla, v náručí odnesl dovnitř a co nejšetrněji ho položil na lůžko, které mu vůdce Gimtů ukázal. Hoch byl při vědomí. Svě okolí však moc nevnímal. Tvář měl smrtelně bledou a všechny smysly ochromené bolestí. Bolestí, z níž se mu až točila hlava a zvedal žaludek. Ještě nikdy nic podobného nezažil.

„Pusťte mě k němu,“ zazněl náhle ode dveří tichý, ale rozhodný hlas a za okamžik se nad trpícím chlapcem sklonila erindorská bylinkářka Gretta. Menší, baculatá, sotva pětatřicetiletá žena se smutnými očima, dvěma silnými, hnědými copy a podivnou pověstí. Položila Elladovi na čelo svou chladivou dlaň a prohlédla si ho od hlavy k patě.

„Horečku nemá a to je dobré,“ zhodnotila po chvilce a odložila košík, který si přinesla, zatímco Vigar s Kolinem zuli zraněnému boty.

„Tak se na to podíváme,“ broukla ještě povzbudivě a začala rozvazovat ob vaz zhotovený z kusu Lauřiny sukně. Přestože se snažila pracovat opatrně, látka, přilepená k ráně zaschlou krví a nyní odstraňovaná, strhla vzniklý strup. Elladovi znovu tekla krev, ale Gretta neztratila hlavu. Klidným hlasem požádala přihlížející Lauru o čisté plátno a během několika minut krvácení zastavila. Poté zkušenými prsty ohmatala okolí rány, aby se ujistila, že hoch nemá zlámaná žebra.

„Kosti jsou v pořádku,“ sdělila všem v místnosti výsledek svého zkoumání. „Teď budu potřebovat teplou vodu. Tu ránu je třeba sešít.“

Vigar s Laurou odspěchali pro objednanou vodu a za nimi odešla i Ju-

dita. Greta se sklonila ke svému košíku, vyndala proutím opletenou lahvičku a odzátkovala ji.

„Zase bude dobře,“ povzbuzovala přitom Ellada tichým, uklidňujícím hlasem. „Po tomhle bolest ustoupí. Uvidíš, chlapče. Napij se.“

Jednou rukou mu pak přizvedla hlavu a druhou přiložila hrdlo lahvičky ke rtům. Hoch přemohl všeochromující bolest a s nesmírnou námahou spolkl pár doušek hořkosladkého nápoje. Pár vteřin se nedělo nic. Potom ale užaslý hoch ucítil, jak se mu v celém těle rozlévá zvláštní teplo a bolest pomalu ustupuje.

Tak to je trochu jako zázrak, pomyslel si a s napjatým očekáváním pohlédl na Grettu. Bylinkářka byla opět skloněná nad svým košíkem a připravovala si věci na šití. Když našla vše potřebné a Vigar s Laurou se vrátili s vodou a čistým bílým ručníkem, přisunula si k chlapcovu lůžku židli, důkladně si omyla ruce, osušila je, usedla a dala se do práce. Ránu pečlivě vyčistila silně čpící, průzračnou tekutinou, navlékla nit do jehly a začala k sobě okraje rány sešívát úhlednými, drobnými stehy.

Vigar si sedl na lůžko k chlapcově hlavě a hladil ho po zpoceném čele. Pozorně sledoval jeho obličej i práci bylinkářky a obdivoval jak Grettino umění, tak i Elladovo sebeovládání. Vůdce Gimtů věděl, že se žena jistě postarala o co největší zmírnění chlapcovy bolesti, ale věděl také, že ji nemohla zahnat úplně. Hoch zcela jistě něco cítil, snažil se však nedat to na sobě znát. Koutky úst mu ale škubly pokaždé, když jehla projela kůží.

Zárok našťastí netrval dlouho. Bylinkářka dokončila poslední steh, potřela ránu hojivou, příjemně vonící masťou a zavázala ji. Pak si opět umyla ruce a uložila své věci zpět do košíku. Všechny, kromě malé krabičky s hojivou masťou a opletené lahvičky.

„Tohle si nechte. Nápoj chlapci dávejte podle potřeby, ale vždy jen pár doušek. A masť použijte při každém převazu – to jest jedenkrát denně,“ řekla a obojí podala Vigarovi. Přitom se lehce začervenala a sklonila zrak. Po chvíli se však zase ovládla, pohlédla mladému muži přímo do očí a ještě dodala: „Za pár dní bude kluk v pořádku. Bolest ustoupí a rána se začne hojit. Jediným nebezpečím, které by mu snad v tuto chvíli mohlo hrozit, je pouze zanícení a sněť.“

Gretta sjela očima z Vigara na Elladu. Jednou rukou mu přátelsky prohrábla rozčuchané, potem zmáčené vlasy a druhou zvedla svůj košík.

„Díky tobě a tvým přátelům jsem ošetřila jen pár popálenin. Díky. A teď zkus spát,“ poradila mu ještě a odešla.

Unavený a bolestí oslabený hoch poslušně zavřel oči. Hojivá masť začala působit, a tak brzy usnul.

Když se Ellad o pár hodin později probudil, cítil strašlivou žízeň a žaludek se mu kroutil hlady. Otevřel oči a pohnul se. Rána na boku zabolela a připomněla mu události uplynulé noci.

„Klidně lež, chlapče,“ ozval se někde blízko příjemný mužský hlas a hoch otočil hlavu za zvukem.

K jeho lůžku kráčel Vigar a Ellad tak měl poprvé možnost zblízka si jej prohlédnout. Asi pětatřicetiletý, nepřilíš vysoký, štíhlý muž s tváří ošlehanou větrem a snědou od slunce. Z obličeje orámovaného neučesanými, delšími, tmavě hnědými vlasy se vlídně dívaly šedozelené oči a v neoholeném strništi zářil přátelský úsměv.

„Jak se cítíš?“ zeptal se a usedl k němu na lůžko.

„Už líp,“ odpověděl tiše Ellad. „Jen...“

„Jen?“ zvedl Vigar tázavě obočí.

„Má hlad a žízeň,“ odpověděla za hochu Laura.

„Aaa, taky mě to mohlo napadnout,“ ťukl se Vigar dlaní do čela. „Pro-miň.“

„To mohlo,“ neodpustila si lehké rýpnutí mladá žena. Stála v otevřených dveřích s plně naloženým podnosem v rukou a i ona se na Ellada vlídně usmívala. Za ní se do místnosti vhrnula Judita.

„Už tě to nebolí? Můžeš se hýbat? Budeš moct jíst?“ zasypala chlapce otázkami a hleděla na něho starostlivýma, vážnýma očima.

„Judito,“ napomenula ji matka.

Holčička zmlkla a usedla v nohách postele. Laura, nápadně hezká, štíhlá žena drobnější postavy s blankytně modrýma očima a dlouhými, hnědými vlasy, zatím odložila podnos na stůl a spolu s bratrem pomohla chlapci usednout. Vigar jej podepřel a ona mu pod záda narovнала několik již připravených polštářů, aby se mu pohodlně sedělo. Myslela zkrátka na všechno.

Takto podepřený Ellad přelétl rychlým pohledem místnost. Dřevěná truhlice, police s knihami, psací stůl, na němž kromě podnosu leželo neuspořádaně i několik map, židle a jediné lůžko. To, na kterém právě ležel. Vlastně seděl.

Asi Vigarův pokoj, blesko mu hlavou. Očima pomalu sjel k nohám. Měl je přikryté dekou, ale stále vězely v těch vlhkých, špinavých kalhotách.

Jistě jsem to tu celé zamazal, pomyslel si a hluboce se zastyděl.

„Nelámej si s tím hlavu,“ uklidňovala ho rychle Laura, když si všimla jeho pohledu i rozpaků. „Po snídani se převlékneš.“

Znovu se chopila podnosu a položila mu ho do klína. Hoch jen zamumlal slova díky, zhluboka se napil vlažného, slazeného čaje a hladově se pustil do ovesné kaše s medem. Byla už studená, ale Elladovi připadalo, že nic lepšího v životě nejedl.

Vigar s Laurou, ani Judita chlapce nerušili. Mlčeli a trpělivě čekali, až

se nají. Když polkl poslední sousto a vyprázdnil do dna hrnek, zvedla Laura svůj podnos a pohlédla mu přímo do očí.

„Chci ti poděkovat,“ řekla tichým, pohnutým hlasem. „Za sebe, za bratra i za všechny v Erindoru. Zachoval ses jako hrdina. Díky.“

Ellad zčervenal rozpaky a nevěděl, co odpovědět. Mladá žena však žádnou odpověď nečekala. Usmála se a i s podnosem opustila místnost.

Hrdina, uvažoval Ellad o jejích slovech a vzdychl. Jako hrdina se rozhodně necítil. V jeho představách hrdinové odcházeli z bitev vítězně, s hlavou hrdě vztyčenou a ne zranění a zkroucení bolestí.

„Myslím, že tohle je tvoje,“ přerušil jeho přemýšlení o hrdinech Vigar a v ruce svíral jeho lovecký nůž. Už očištěný od krve a znovu nabroušený.

„Díky,“ usmál se vděčně Ellad a zároveň se cítil trochu provinile, protože na zbraň úplně zapomněl.

„Dal mi ho Kolin,“ pokračoval Vigar. Sklonil pohled k noži ve svých rukách a na chvíli se odmlčel. Pak ale pohlédl přímo na Ellada. „Včera jste tam neměli co dělat. Přesto – jsem rád, že jsi tam byl, a chci ti také poděkovat. Já... Pokud je něco, co bych ti mohl splnit, chlapče, stačí jen říct.“

„Ale...“ vysoukal ze sebe překvapeně Ellad. Vigarova nabídka jej poněkud zaskočila.

„Ale co? Dlužím ti to. Tak co by sis přál?“

„No, já bych...Chtěl bych...“ koktal nesměle Ellad. „Abys nás učil. Na Gimty.“

A bylo to venku.

Vigar se od srdce rozesmál.

„Jen tohle? To je docela skromné přání. Bude mi potěšením,“ slíbil tentokrát zcela vážně a lehce se uklonil. „Začneme hned, jak se uzdravíš. Ale říkal jsi – nás. Koho ještě mám učit?“ ptal se, i když odpověď tušil.

„Dana s Nikem,“ potvrdil mu Ellad. „Kde vůbec jsou?“

V hlase měl chlapec výčitku, přesto se musel mladý muž opět usmát, než odpověděl. „Prý vydatně posnídali, zeptali se na tebe a teď nejspíš spí.“

I hoch se usmál, ale hned zase zvážněl. Tváří mu přelétl stín a rukou se dotkl bílého obvazu. V ráně mu začalo nepříjemně škusbat.

„Stalo se něco?“ staral se okamžitě Vigar. Změna v chlapcově obličejí mu neunikla.

„Bojím se jen, že mě sem matka už nikdy nepustí, a tak žádné učení nebude,“ vyslovil nahlas své obavy Ellad a snažil se nemyslet na zvětšující se bolest v boku. „Už takhle s mým pobytem ve vaší vesnici nesouhlasila, přemluvil ji až Robert.“

„No,“ zamyslel se Vigar. „S tím se určitě dá něco dělat. Odvezu tě domů a také se pokusím o přímlovu. Teď se ale ještě trochu vyspi.“ S tím vstal a chtěl odejít.

„Vigare, prosím, odvez mě hned,“ pronesl namáhavě chlapec. Bolest se stávala nesnesitelnou.

„Hned? A co tvé zranění? Vždyť tě to bolí?!“ podivila se Laura, která právě otevřela dveře a z celé rozmluvy slyšela jen poslední větu. V rukou držela čisté kalhoty a lahvi s hořkosladkým nápojem.

„Prosím,“ ozval se znovu Ellad. „Smím být v Erindoru pouze tři dny, potom musím domů.“

Vigar s Laurou si vyměnili pohled. Mladý muž slabě kývl, žena se na okamžik zamyslela, pak ale také přikývla, a Gimt rozhovor ukončil.

„Dobrá. Když je to tak, vezmu tě domů,“ řekl a vyšel z místnosti.

Laura potom připravila chlapce na cestu. Pomohla mu do čistých kalhot, dala mu loknout z lahvice, podarovala ho novou bílou košilí a podepřela jej, aby mohl vyjít z domu.

Venku už čekal Vigar s osedlaným Hnědákem a – Kolin. Blondátý obr přátelsky rozčuchal Elladovi hnědé, už tak dost rozčuchané vlasy a bez zjevné námahy jej vysadil na Hnědákův hřbet.

„Měj se, kluku,“ rozloučil se a odstoupil od koně.

Vigar se vyhoupl za Ellada a vydali se pomalým krokem na Waldorův statek.

2. VIGARŮV PŘÍBĚH

Ellad seděl na Hnědákovi, zády se opíral o Vigar a necítil se právě nejlépe. Pravda, po záračném hořkosladkém nápoji bolest téměř zmizela, ale tím se míra všeho dobrého vyčerpala. Jízda na koni jej tentokrát vůbec netěšila a nelíbila se ani jeho unaveným, namoženým svalům. Stehy na boku se mu při každém valachově došlápnutí nepříjemně napínaly a hoch věděl, že ani obvaz není na svém místě. Posunul se, když ho Kolin zvedal do sedla.

Ach jo, vzdychl si v duchu. Už jsem na tom byl i líp.

Jeli mlčky. Vigar na chlapce nemluvil. Nechával ho odpočívat, a tak měl hoch spoustu času na zkoumání svých pocitů. Aby odvedl myšlenky jiným směrem, zavzpomínal na události předešlého dne. Kolem přepadení vesnice i kolem samotných černých jezdců bylo ale příliš mnoho otázek. To-li, že je teď, zraněný, ani nedokázal všechny vyjmenovat, natož zodpovědět. Unaveně zavřel oči a chvíli se soustředil jen na pravidelné pohupování způsobené pomalým chodem koně a na dech muže, o něhož se opíral. Pak usnul.

Vzbudil jej až hlasitý psí štěkot. Vyplašeně sebou trhl.

„Jen klid, chlapče. Jsi doma,“ pronesl těsně za jeho zády Vigar.

Ellad otevřel oči. Byla už téměř tma, přesto rozeznal světlou plochu zdi a důvěrně známá vrata. Také štěkot mu byl povědomý.

Dogan. Ale...?

Vlčák štěkal zvláště. Chvíli je kňučivě vítal, chvíli nepřátelsky vrčel. Jakoby se nějak nemohl rozhodnout.

Dojeli ke vratům. Vigar k nim natočil Hnědáka bokem, aby dosáhl na masivní bronzové klepadlo, když se ve dvoře objevilo světlo a o chvíli později se ozval zvučný Waldorův hlas. Muž nejprve okřikl psa, aby bylo jeho dalším slovům dobře rozumět, a pak položil obvyklou otázku.

„Kdo je tam?“ vyslovil zřetelně, hlasitě a dost odměřeně.

„Přítel,“ odpověděl stejně hlasitě mladý Gimt a s pomocí váhy, holení a otěží srovnal valacha tak, aby stál přímo proti vratům.

Waldor však s jejich otevřením váhal. Nezvyklé vlčákově chování jej dokonale zmátlo. Ten člověk na druhé straně – je to opravdu přítel?

„Otevři nám, otče. Prosím,“ podpořil Vigar Ellad a jeho slabý hlas rozhodl. Waldor jednou rukou chytil Doganův obojek, aby měl psa pod kontrolou, druhou otevřel pravou půlku vrat dokořán a odstoupil stranou.

Vigar pobídl Hnědáka a krokem vjeli do pochodní osvětleného dvora. Gimt se rychle rozhlédl, a pak nasměroval valacha ke dveřím domu. Tam ho zastavil, sesedl, sundal rozespálého a zesláblého Ellada z jeho hřbetu a právě v tu chvíli vyběhla ven Lea, chlapcova matka. Tvářila se překvapeně, ale výraz v obličeji se jí okamžitě změnil, když spatřila cizího muže s jejím bezvládným synem v náručí.

„Ellade!“ vykřikla, smrtelně zbledla a Vigar měl strach, že omdlí.

Nestalo se tak. Když poznala, že hoch žije, obdivuhodně rychle se vzpamatovala a pozvala Gimta dovnitř. Vigar i se svým břemenem vykročil ke dveřím, ale pak se nejistě ohlédl po Hnědákovi.

„Já se ti o koně postarám, pane,“ ubezpečil ho Waldor, který mezitím pustil psa a zavřel vrata na závoru.

„Díky,“ kývl na něj Vigar a s Elladem v náručí pokračoval v cestě k domu. Celou tu krátkou vzdálenost kolem něj kroužil stále pošťkávající vlčák, zuřivě ho očichával a pletl se mu pod nohy. Zvědavý čtvernožec se nechal Waldorem odvolat, až když Gimt překročil práh a vešel do stavení.

Mladá žena jej provedla osvětlenou kuchyní, kde to příjemně vonělo bylinkami a teplou večeří, otevřela dveře a společně vstoupili do malé, ale útulné místnůstky.

Asi chlapcův pokoj, pomyslel si Vigar a opatrně položil Ellada na lůžko.

„Jsem Vigar, paní. Vůdce Gimtů,“ představil se. „O syna se neboj. Je zraněný na boku, ale rána není smrtelná, jen bolestivá. Naše bylinkářka mu ji sešila a ošetřila. Při každém převazu se prý má mazat touhle masťou a tenhle nápoj je proti bolesti. Pár doušků prý stačí,“ doplnil ještě a předal Lee zmíněné předměty.

„Děkuji, že jsi přivezl Ellada domů, pane. Mě říkají Lea,“ odvětila a usedla k synovi. Starostlivě mu položila ruku na čelo a s láskou na něj pohlédla. Mladý Gimt ji pozorně sledoval.

Dříve musela být velmi krásná, říkal si. Té ženě nemohlo být víc než třicet let, přesto její tvář zdobily vrásky, husté hnědé vlasy měla protkané stříbrem a z něžných, hnědých očí hleděl smutek.

Jestlipak je tam stále nebo jen teď, když ji trápí starost o syna? Uvažoval Vigar a nedokázal od ženy odtrhnout oči, i když si uvědomoval, jak je to neslušné.

Ne, pořád je krásná, opravil se a konečně od ní odvrátil zrak.

Lea si byla jeho hodnotícího pohledu dobře vědoma. Sklonila hlavu a tvář jí zrudověla lehkým ruměncem. Ten cizí muž v ní vzbudil city, o kterých si myslela, že už navždy zemřely. Nějakým zvláštním, nevysvětlitelným způsobem ji přitahoval, ač nebyl vysloveně pohledný.

„Je mi dobře, mami. Opravdu,“ vysvobodil ji z nepříjemně příjemných myšlenek Ellad. Jako každý kluk v jeho věku se cítil značně nesvůj, když mu matka projevovala své city. A teď ještě k tomu před Vigarem.

„Dobrá tedy,“ usmála se. Už se ze svých nepatřičných úvah úplně vzpamatovala. Vstala a se znovuzískaným klidem oslovila hosta. „Pojď se mnou, pane. Máš jistě hlad a žízeň.“

Odvedla ho zpátky do kuchyně a ukázala ke stolu.

„Prosím, posad' se,“ vybídla jej.

Sotva Vigar usedl, vešel do dveří Waldor. Asi čtyřicetiletý, menší a tro-

chu podsaditější muž oblečený do jednoduchých venkovských šatů s prořídou a už i značně prošedivělou hnědou kšticí. Změřil si cizince zkoumavým pohledem a chystal se usednout vedle něj. Musel to však o minutku odložit. Vigar totiž vstal, napřáhl ruku k pozdravu a sdělil mu své jméno. Waldor nabízenou pravici přijal, ale než stihl cokoli říct, promluvila Lea a představila ho jako svého manžela a Elladova otce. Potom si muži konečně sedli a mladá žena položila na stůl mísu placek, které dopekla jen chvilku před příjezdem nečekaného hosta, a každému nalila hrnek čerstvého kozího mléka.

„Co se vlastně stalo?“ zeptala se a upřela na Vigara své velké, smutné oči.

Gimt se s chutí napil, poděkoval a už se nadechoval k odpovědi, když ho předběhl Waldor.

„Vezmi pár placek i chlapci, ženo. Jistě má taky hlad. Sedneme si k němu,“ otočil se na Leu a ona se na něj za to vděčně usmála. Nalila ještě jeden hrnek, sebrala ze stolu mísu s plackami a přenesla ji do vedlejší místnosti. Tam ji položila na bytelnou dřevěnou truhlu, kde měl Ellad pečlivě složené veškeré své oblečení, a která byla, kromě lůžka a židle, jediným nábytkem v pokoji. Muži si zatím přenesli své hrnky i židle a rozsadili se kolem truhly. Vigar pak odpověděl na Leinu otázku a vypověděl vše, co se událo v Erindoru i v lese kus dál od vesnice.

Lea usedla na lůžko k synovi, poslouchala a přitom podávala Elladovi placky. Chlapec mlčky žvýkal večeri a Gimtovo vyprávění nijak nekomentoval. Soustředil se hlavně na polykání malých kousků pokrmu a do řeči mu moc nebylo. Za prvé se bál matčina zákazu Erindoru a za druhé - rána na boku už o sobě dávala zase vědět. Podivně mu v ní cukalo a stálo jej hodně úsilí nedat to na sobě znát. A Waldor? Ten byl zticha. Jen pozorně naslouchal a jeho jinak přátelská a usmívající se tvář byla stále zachmuřenější a zachmuřenější.

„Máte velmi statečného a odvážného syna,“ ukončil své povídání Vigar a opět si s chutí ukousl z placky.

„Také neposlušného,“ doplnila jeho poslední větu rozzlobeně Lea. „Jasně jste mu přeci řekli, aby nikam nechodil. A on?!“

Obrátila se k Elladovi a hoch se zastyděl. Sklopil své pronikavé modré oči, sklonil hlavu a mlčel. Žena odevzdaně vzdychla.

No, hlavně že tu nerozvážnost přežil, usoudila po chvilce a hněv ji přešel. Ani tentokrát se na svého milovaného syna nedokázala zlobit dlouho. Ulehčeně se usmála a ten úsměv doslova rozzářil její jemný, oválný obličej, který příroda zcela jistě nestvořila k mračení.

„A kdo myslíš, že byli ti jezdcí, pane?“ přerušil prodlužující se ticho Waldor a upřel své šedé oči na Vigara.

„To nevím,“ přiznal mladý muž. „Určitě nebyli odtud z Aranhoru. A myslím, že nebyli ani ze sousedního Orrinoru nebo Fallaru. Ale zjistíme to.“

Určitě, protože i nás to zajímá. Vždyť téměř upálili všechny vesničany. A žijí. Nebyť tady Ellada, a jeho přátel...”

Nedopověděl, ale konec věty visel ve vzduchu jako černý mrak.

„Potěšilo by mě a vlastně všechny v Erindoru, kdyby vás takhle smutná událost nijak nezneklidnila, a hoch mohl i nadále chodit do vesnice,” změnil námět hovoru po chvíli Vigar

„Smutná událost, říkáš. To se mám jako tvářit, že se nic nestalo?” zeptala se Lea a trpkost ve svém hlase se vůbec nesnažila skrýt. „Můj syn chodí k vám do vesnice necelé čtyři měsíce a už se vrátil zraněný. Připouštím, že vlastní neposlušností. Ale co přišlo?”

„Chápu tvůj strach, paní,” zkusil uklidnit rozladěnou matku Vigar. „Slibuji ti však, že udělám, co bude v mých silách, aby se žádná podobná nehoda už neopakovala.”

„Vážím si toho slibu, pane. Ale jak na něj dohlédneš? Budeš ho hlídat? Nebo mu dáš do ruky nějakou zbraň a uděláš z něj Gimta?” ozvala se znovu a se stále stejnou trpkostí. Pak zmlkla, sklopila oči k zemi, prudce oddychovala a nesouhlasně vrtěla hlavou.

Vigar vzdychl. Vzpomněl si na slib, který Elladovi dal, a nějak nevěděl, co říct. Potom však pohlédl do utrápených modrých očí a znovu se pokusil zabojovat. Vždyť tady se jednalo o chlapcův další život. A pokud se on rozhodl stát Gimtem, je určitě třeba mu pomoci.

„Ani já nechťel být Gimtem, paní. Vlastně žádným válečníkem,” začal proto s příběhem svého života. A začal s ním v naději, že mladou ženu obměkčí a přesvědčí.

Narodil se jako syn chudého rolníka ve Feroně, malé vesničce na severu království Tamar, a o pět let později spatřila světlo světa jeho sestra Laura. Oba měli klidné dětství poznamenané tvrdou prací na farmě a prozářené láskyplnou péčí rodičů.

Jednoho dne, bylo mu tak sedmnáct, vyjel s koníkem do lesa na dřevo. Ještě se tam ani pořádně nerozhlédl a už slyšel hlasitý křik a volání o pomoc. Nezaváhal tehdy ani okamžik. Nechal koníka stát a vydal se za zvukem. Běžel lesem jen několik minut, než dorazil na to místo. Na malém prostranství mezi vysokými stromy uviděl neznámého muže, jak se ze všech sil brání útočícímu medvědovi. Cizinec měl po těle už několik krvavých šrámů a svým neustálým křikem doháněl již tak dost rozzlobené zvíře k zuřivosti.

„Ticho!” zavolal tedy.

Cizinec kupodivu poslechl a medvěd se zarazil. Nejspíš překvapen náhlým tichem a také nečekanou přítomností dalšího nepřítele. Spustil se na všechny čtyři a svýma malýma, hnědýma očkami si oba muže ještě chvíli prohlížel. Pak se pomalu, jakoby znechuceně otočil a zmizel v porostu.

Náhoda tomu chtěla, že oním cizincem nebyl nikdo menší, než pán blízkeho hradu Targon. Jmenoval se Silvio a jeho vděčnost neznala mezí. Stále opakoval, že nebýt Vigar, už by nežil, a nedal si to nikým vymluvit.

Tím ale od základu změnil Vigarův život. Mladík musel být Silviovu neustále nablízku. Pán Targonu jej ubytoval na svém hradě, pasoval ho na rytíře a učinil z něj velitele své osobní družiny. A to nebylo zdaleka všechno. Ještě navíc mu věnoval krásný, malý statek nedaleko Targonu a mladík tam směl přestěhovat celou svou rodinu. Zkrátka - stali se z nich nejlepší přátelé a jejich přátelství se zdálo být nerozlučné. Přesto po sedmi letech skončilo. Kvůli ženě. Jmenovala se Judita a patřila k dámám tamarské královny. Oba ji poznali na dvoře krále Erbana, kam byl Silvio pozván a Vigar jej samozřejmě doprovázel.

Mladý pán z Targonu toho však velmi brzy litoval, neboť oba zahořeli láskou k rusovlasé dívce, vyznali se jí ze svých citů a ona zvolila Vigar.

Nezlomné přátelství se tak okamžitě změnilo ve strašlivou nenávist. Silvio zuřil. Ve svém hněvu Vigarovi zabavil darovaný statek, prohlásil ho za zrádce a odsoudil jej k smrti upálením.

Nečekaným sledem událostí poněkud zaskočený Vigar utekl. S rodiči, sestrou Laurou i s Juditou, která se ho i přes tohle všechno rozhodla následovat. Uprchlí daleko na jih, až k Aranhorským hranicím do vesnice Sivril a doufali, že tam už konečně budou v bezpečí. Postavili si na okraji vsky malý domek, nastěhovali se a pár měsíců tam celkem spokojeně žili. Sousedé si na ně zvykli poměrně brzy, a když se Vigar s Juditou oženil, začali je brát do slova jako starousedlíky.

Čas plynul v klidu a míru a Vigar uvěřil, že to nehorší už mají za sebou. Netušil, jak moc se mýlí.

Silvio totiž neznal odpuštění a celou dobu po nich usilovně pátral. Když je pak našel, neměl slitování. On i jeho muži vtrhli do domu a došlo ke krátké potyčce, v níž Vigar nemohl vyhrát. Přesila byla příliš velká. Po několika minutách ho Silviovu muži povalili na zem a surově ho ztloukli. Sebrali mu zbraně i všechny ostatní věci, které měly nějakou cenu, a pevně mu svázali ruce za zády. Potom mu před očima zabili rodiče a vyvlekli ho ven. Jeho i obě mladé ženy – Juditu a Lauru. Zapálili dům, ženy násilím vysadili na koně a sami se také vyhoupli do sedel. Vigar musel pěšky. Silvio jej táhl za krk jako divoké zvíře a celá skupina zamířila zpátky k Targonu.

Nikdo z nich však nevěděl, že jejich řádění bylo sledováno. Místní kovář všechno viděl a chvíli potom, co odjeli, zburcoval sousedy a zabránili tak požáru celé vesnice. Rozzlobení lidé pak uspořádali velkou poradou a rozhodli takto: Tohle se nedělá a zajatým je třeba pomoci.

Po několika dnech úmorné cesty se Silvio se zajatci i svojí družinou utábořil na břehu divoké říčky s křišťálově čistou, ledovou vodou. To místo bylo nádherné. Šťávnatá, zelená tráva, bílé kmeny mladých břízek, křoví čer-

ného bezu v plném květu, tiché šumění říčky, která v třpytících se peřejích přeskakovala větší i menší oblázky, a k tomu všemu ještě všeobjímající vůně bílých bezových kvítků. Prostě nádhera. Zajatci ani jejich věznitelé však krásu okolní přírody nevnímali. Zajatci stále více bojovali s pocitem beznaděje a věznitelé se zabývali vážnějšími věcmi. Utýraného Vigara přivázali ke kmeni jedné z břízek, ženy zahnali několik kroků od něj, zapálili oheň a dali se do pečení čerstvě uloveného srnce.

Když bylo maso hotové, dali se s chutí do jídla. Pečínku vydatně zapíjeli pivem ze soudku, který ráno zakoupili v táboře dřevorubců, a po večeři již nebyl nikdo z nich střízlivý. Judita se snažila využít příležitosti a vyváděla Lauru k útěku. Při pokusu o vysvobození Vigara však byly obě ženy odhaleny a zahnány zpět. Útěk se nezdařil.

A nejen to. Nešťastnice na sebe tímto jistě hrdinským činem přitáhly pozornost opilých mužů a došlo k nevyhnutelnému. Silvio si vzal Juditu a jeho muži si stejně užili s Laurou. Dokonale bezmocný Vigar musel hrůznému divadlu přihlížet a nemohl pohnout ani prstem. Pouta držela pevně, a tak jen neškodně zatínal pěsti a vztekle skřípal zuby. Když vše skončilo, Laura byla v bezvědomí, ale Judita vstala, upravila si potrhané šaty, a přestože jí po tvářích tekly slzy ponížení, hrdě pohlédla násilníkovi do očí.

„Dobře. Taks to měl,“ řekla. „Ale nic víc. Miluju Vigara, ne tebe a zabi-ješ-li ho i já skončím svůj život.“

Silvio na ni tupě zíral a pomalu mu docházelo, co v opilosti udělal i co mu mladá žena právě sdělila. Neměl však moc času dál to řešit. Nocí se rozlehl bojový pokřik. To se na pomoc zajatcům vyřítili z temnoty rozezlení muži z vesnice. Silvio okamžitě vystřízlivěl. Rozhlédl se kolem a viděl, že je zle. Vesničané už osvobodili Vigara a rozzuřený muž se vrhl přímo na něj. Nenávist a zloba daly jeho ztýranému tělu neskutečnou sílu a Silvio si uvědomil, že jej neporazí. Rychle tedy uskočil stranou a hmátl po Juditě. Chytil ji surově za paži a přitáhl k sobě. Než však stačil vytasit dýku, ucítil bolest. Jeden z útočníků se mu dostal do zad a bodl jej nožem hluboko mezi lopatky. Zasažený poznal, že je konec, přesto svou zbraň s neuvěřitelnou námahou vysunul z pochvy a přiložil ji na hrdlo zajatkyně.

„Když ji nemůžu mít já, tak nikdo!“ zachraplal z posledních sil a přejel nešťastné ženě dýkou po hrdle. Pak pustil její krvácející tělo a klesl k zemi vedle ní.

Zoufalstvím přemožený Vigar padl na kolena a po čtyřech dolezl ke své lásce. Objal její bezvládné tělo a rozplakal se jako dítě.

Trochu se vzpamatoval až o hodnou chvíli později. Laura se probírala z bezvědomí, ale byla v šoku z toho, co právě prožila. A on jako její bratr cítil povinnost postarat se o ni. Vždyť to byl poslední člen jeho rodiny. Vzal ji tedy opatrně do náruče, přenesl blíž k ohni, dal jí napít, přikryl pláštěm, a pak u ní seděl, dokud neusnula.

Boj mezitím skončil. Ze Silviových mužů nepřežil nikdo. Všichni padli rukama rozhněvaných vesničanů. Ti se teď shromáždili kolem Vigara a mladý muž viděl v jejich tvářích soucit, lítost, smutek a – otázku: Co dál?

„Už se nevrátím,“ odpověděl na ni tichým, ale pevným hlasem. „Moc vám všem děkuji za pomoc, ale...“

„Kam půjdeš?“ zajímal se jeden z vesničanů.

„Ještě nevím,“ přiznal Vigar a vstal, aby přiložil na oheň, a vesničané už na něj dál nedotírali. Nechali jej žalu a vlastním myšlenkám. Rozložili si pokrývky a za chvíli už všichni spali.

Vigar ne. Nešťastný mladý muž probděl celou noc a snažil se nějak vyrovnat se strašlivou ztrátou, kterou utrpěl. Zároveň si uvědomoval hroznou pravdu - Juditě už život nevrátí, ale Laura ho bude potřebovat. Bude potřebovat veškerou jeho sílu a lásku, aby alespoň částečně zapomněla na tu hrůzu.

A tak, když začalo svítat a na východě se rodil další slunečný den, měl jasno. Alespoň ve dvou věcech. Pohrbí Juditu a s Laurou pak odjede někam daleko.

Tady Gimt svou řeč přerušil. Vzpomínky ožily a jeho pohled zesmutněl. V mysli znovu prožíval ty strašné okamžiky. Napil se mléka, vzal si placku a soustředěně ji žvýkal. Nepřítomně přitom hleděl kamsi před sebe a nikdo z posluchačů ho nerušil. Jen Lea vstala a dolila mu mléko.

A Ellad? Ellad byl tak zaujatý příběhem, že úplně zapomněl na své zranění. Uvědomoval si, že teď ví o vůdci Gimtů to, co znalo nejspíš jen velmi málo lidí. Pokud vůbec někdo z Erindoru. Také v tuto chvíli pochopil strach, který Vigar nedokázal skrýt a který cítil, když vůdce černooděnců držel Lauru před sebou s dýkou na hrdle. Minulost jakoby se opakovala a on se bál, že ztratí sestru stejně jako manželku.

Vigar dojedl placku a opět se napil. Během jídla se úplně vzpamatoval, a tak se dal zase do vyprávění.

Po pohřbu Judity si vzal dva ze Silviových koní a oba sourozenci zamířili pryč z toho prokletého místa. Vydali se k jihu a ten směr drželi mnoho dní.

Jeli pomalu a mladý muž velmi rychle pochopil, že mu nebude dopřáno utápět se v žalu a lítosti. Musel teď myslet, starat se a rozhodovat za oba, protože Laura toho nebyla schopná. Od té strašlivé noci se chovala jako loutka. Loutka bez vlastního citění, vnímání a vůle. Když jí Vigar řekl stůj, tak stála, když řekl, tady si sedni, tak si sedla. Vůbec s ním nemluvila a pokud naléhal, stočila se do klubíčka a ve tváři měla výraz uštvaneho a vyděšeného zvířátka. Přes den při odpočinku nebo večer v tábořišti sedávala schoulená

do sebe. Rukama si objímala nohy skrčené v kolenou, lehce se pohupovala dopředu a dozadu a pohled upírala přímo před sebe. Nezajímala se ani o bratra, ani o své okolí, natož aby s něčím pomohla. Vigar si zoufal. Doufal, že se její stav časem zlepší, ale jak dny mýjely a nic se neměnilo, začal propadat pocitu marnosti. Naděje na její vyléčení se mu ztrácela kdesi v nedohlednu. Byla to dlouhá cesta.

Přejeli hranice a dostali se tak do Aranhorské říše. Vigar je vedl stále k jihu, až projeli téměř celou zemí. Náhoda tomu chtěla, že se zastavili v Erindoru. Vigar chtěl ve vesnici nakoupit nějaké zásoby a pár dní si tam odpočinout. A právě tehdy se na ně usmálo štěstí. Štěstí v podobě bylinkářky Gretty. Mladá žena si sama, bez vyzvání vzala Lauru do péče a po několika nezdařených pokusech vymámila z málomluvného Vigara alespoň zlomek toho, co se vlastně stalo. Od té chvíle se věci hnuly směrem k lepšímu. Nemocná se pod citlivýma a starostlivýma rukama pomalu vracela do přítomnosti, a tak se v Erindoru oba zdrželi déle, než Vigar původně zamýšlel. To mu však samozřejmě nevadilo. Nic mu nemohlo zkazit radost ze sestřina uzdravení. Nic. Ani zpráva, že násilí, kterého se dopustili Silviovi muži, nezůstalo bez následků. Devět měsíců po té hrozné události dala Laura život krásné, zdravé holčičce. Juditě – na památku Vigarovy milované ženy.

To rozhodlo a oni už v Erindoru zůstali.

Už tehdy sloužila vesnice Gimtům jako útočiště. Doplnovali si tu zásoby, odpočívali nebo se cvičili v boji. A protože to Vigar s mečem docela uměl a musel se nějak živit, stal se nakonec sám Gimtem. Jezdil s nimi tři roky, než si jej vybrali za svého vůdce.

„Vidíš tedy sama, paní, že i když člověk chce žít v míru, někdy to prostě nejde. Nevidím nic špatného na tom, svírat v ruce zbraň a bránit s ní sebe nebo ostatní. Být Gimtem není až tak hrozné,“ zakončil Vigar a upřel své še-zozelené oči na Leu. Místo ní se však ozval Waldor.

„Nechtěli jsme tě urazit, pane, a je nám ctí, že ses s námi podělil o svůj příběh,“ řekl smířlivě. „O Gimtech jsme samozřejmě slyšeli mnoho dobrého.“

„Přesto,“ vložila se do hovoru Lea. „Přesto si nejsem jistá, zda chci mít ze syna Gimta. Je to sice čestné, ale také dost nebezpečné povolání.“

Nastalo ticho. Vigar opět nevěděl, co by na to řekl, i Waldor mlčel a Ellad si po těch posledních, zamítavých slovech zase uvědomil bolest v boku.

„Je mi líto, pane, ale teď ti opravdu nemohu nic slíbit,“ promluvila znovu Lea. „Ještě nevím, zda Ellad bude smět dále chodit do vaší vesnice. A teď mě omluv. Je pozdě. Převážu chlapci ránu a půjdeme spát. Ty můžeš přespat v kuchyni, chceš-li.“

Tím nepřímo sdělila oběma mužům, aby opustili pokoj, a oni beze

slova poslechli. Jen popřáli Elladovi dobrou noc, sebrali židle, na kterých dosud seděli, a odešli. Když se za nimi zavřely dveře, Lea pohlédla na synovu smutnou, bledou tvář.

„Tak se do toho dáme,“ povzdechla si. Rukou mu láskyplně prohrábla zcuchané vlasy a vstala z okraje lůžka. Připravila si lahev, masti i čistý obvaz, pak pomohla chlapci usednout a dala se do práce. Nejprve mu podala lahev s nápojem proti bolesti. Když hoch spolkl pár doušek, vzala si ji zpátky a odložila stranou. Potom přišla na řadu košile. Lea ji přetáhla synovi přes hlavu a překvapeně zdvihla obočí. Obvaz ránu zakrýval jen z části.

Asi se posunul cestou, řekla si mladá žena v duchu. Nahlas to nekomentovala. Mlčky obvaz odstranila a s děsem v očích se zahleděla na sešitý šrám. Ošklivá rýha hyzdila chlapcův bok a Lea z ní nějak nemohla spustit zrak. Ještě nikdy takové zranění neviděla. Budilo v ní hrůzu a vhánělo jí slzy do očí. Roztřesenými prsty jemně přejela ránu.

Jó, muži a ty jejich zbraně. Válka a boj. A teď... Můj syn...

Vzdychla a snažila se co nejrychleji vzpamatovat. Uchopila krabičku s mastí a začala ránu mazat. Ještě stále napůl ztracena v neveselých myšlenkách a – vzpomínkách. K rychlejšímu návratu z úvah jí však nepomohlo ani mazání, ani znovuobvazování rány, ale Ellad. Hořkosladký nápoj jej zbavil bolesti a to chlapci rozvázalo jazyk. Hoch se pokoušel matku přemluvit, aby svůj zákaz Erindoru zrušila. Marně. Lea už nechtěla nic slyšet ani o Gimtech, ani o jejich vesnici.

Ellada vzbudily zvuky z kuchyně. Tlumený hovor, šoupání židlí a ťukání odkládaného nádobí. Jeho pokoj se topil v šeru právě zrozeného podzimního dne. Hoch zívá a snažil se zachytit něco z rozmluvy v kuchyni, ale nerozuměl ani slovu. Pokusil se tedy usednout. Chtěl vstát a přejít těch pár kroků ke dveřím, neudělal však nic. Při rychlejším pohybu se mu zatočila hlava, stehy se nepříjemně napjaly a bokem projela bodavá bolest. Zůstal proto ležet. Jen se pomalu přetočil na záda a odevzdaně hleděl do stropu.

Ne dlouho. Jen pár minut. Pak tiše vešla do místnosti Lea. Když viděla, že nespí, pohládla ho úsměvem a popřála mu dobré ráno.

Hoch na pozdrav odpověděl a zeptal se na Vigara.

„Před chvílí odjel,“ sdělila mu matka přívětivě, roztáhla hnědé, vlněné závěsy a vpustila do pokoje zlatavé sluneční světlo.

„Jak se cítíš?“ zajímala se hned potom a položila synovi dlaň na čelo.

„Bolí to. Nemůžu se pořádně hýbat,“ postěžoval si Ellad po chvilce váhání.

„Já vím. Něco s tím uděláme. A hýbat by ses moc neměl. Potřebuješ klid,“ snažila se ho povzbudit Lea. Pohládla jeho bledou tvář a dala se do ošetřování.

Potom přinesla na podnosu snídani – chléb, máslo, med a vlažný lipo-
vý čaj a vše mu opatrně vložila do klína. Sedla si kousek od něho na židli a
trpělivě čekala, až dojí. Ellad však nějak neměl na jídlo chuť, z chleba si jen
párkrát uždíbl. Zato čaj vypil všechen.

Lee jeho nechutenství vyrylo do čela tři starostlivé vrásky. Nahlas
ale mladá žena neřekla nic. Jen odstranila podnos, pomohla synovi zpět do
lehu, zase se podnosu chopila a s rodičími se obavami opustila pokoj. Odešla
za svými povinnostmi a Ellad osaměl. Zůstal sám jen se svými myšlenkami,
které mu značně neuspořádaně táhly hlavou. Ležel na zádech, skrčenou le-
vou ruku použil místo polštáře, nepřítomně hleděl na stropní trámy a snažil
se těm neposlušným myšlenkám dát nějaký řád, ale moc se mu to nedařilo.
Neustále přeskakoval z jedné na druhou. Chvilí vzpomínal na Dana s Nikem,
tím si vybavil Erindora a matčin zákaz. Pak zase uvažoval nad tím, co včera
vyprávěl Vigar, a uvědomil si, jak ho ten vážný, osamělý muž zajímá a jak rád
by se s ním ještě někdy viděl. A co víc - byl jeho žákem. Žákem, který se při-
pravuje na drsný, roztoulaný a dobrodružný život Gimta. Ale to mu rozhodně
nehrozí. V hlavě opět slyšel matku. Zase ten zákaz...

No - vždyť to vlastně vůbec neznělo jako konečné rozhodnutí?!

Lea řekla: „Ještě sama nevím, zda dovolím...“ Nevím. Řekla nevím. To
tedy znamená, že si to ještě rozmyslí. Rozmyslí, a potom...

S tím Ellad usnul.

Netušil, že ani Vigarovi není lhostejný. Mladý muž na něj myslel také.
Poté co pomalým krokem vyjel ze statku, nechal valacha, ať si jde, jak chce,
a sám se ztrácel v myšlenkách. Jak Hnědáková kopyta klapala po kamenném
dláždění Hlavní silnice, přemýšlel o tom zvláštním chlapci. Tak znenadání se
u nich objevil a tak krátce mohl zůstat. Škoda. Byl by z něho jistě dobrý Gimt.

A přemýšlel i o Lee. Ta tichá žena s něžnými, ale strašně smutnými
očima v sobě měla něco výjimečného. Něco, co Vigar nedokázal pojmeno-
vat, jen to cítil. A cítil toho ještě mnohem víc. Podivný zmatek v duši. Radost,
že ji poznal, touhu dotknout se jí, rozpustit přísný drdol, v němž nosila stoče-
né vlasy, a zabořit prsty do té husté, stříbrem protkané záplavy. Přál si ode-
hnat smutek z jejích očí a vykouzlit úsměv v její tváři. A zároveň cítil lítost.
Lítost za Juditu, za jejich násilím ukončené štěstí i za to, že Lea je už vdaná.

Ellad se vzbudil v poledne. Ne však hlady, ale bolestí. V ráně ho po-
divně páliło a cítil i zvláštní, nepříjemné bušení ve spáncích. Jako by mu tam
tlouklo tisíc malých mužíčků svými kladívky. Seděla u něj Lea a s obavami
sledovala jeho zpocený, bledý obličej. Sotva otevřel oči a ona tak poznala, že
je vzhůru, položila mu dlaň na čelo.

Zdálo se jí horké.

Aby tak dostal horečku, pomyslela si a vzdychla. Stáhla ruku zpět a

podala synovi hrnek vychladlého bylinkového čaje. Ellad vše hltavě vypil. Začínal mít pocit, že hoří, a palčivá bolest v ráně se změnila. Ale ne k lepšímu. Stupňovala se a on cítil, jak se mu kůže kolem napíná. Odložil prázdný hrnek, tiše zasténal a schoulil se do klubíčka ve snaze uniknout. Uniknout pryč. Od mužičků v hlavě i od vzrůstajícího napětí na boku.

„Bolí to?“ tázala se starostlivě Lea, odpověď však znala. Vyčetla ji ze synova chování.

„Tak se na to nejdřív podívám, a potom se najíš,“ navrhla povzbudivě. Pak podala chlapci lahvi s hořkosladkým nápojem, a když hoch spolkl pár doušků, odložila ji, opatrně sňala obvaz a s rozporupnými pocity pohlédla na sešitý šrám.

„Ta rána se mi vůbec nelíbí,“ řekla nejistě. „Přijde mi, že vypadá hůř než včera.“

Přesto Elladovi namazala bok Grettinou mastí a znovu ho zavázala. Potom si pečlivě utřela ruce a už už se chystala jej podepřít polštáři, aby mu mohla podat podnos s obědem, ale Ellad jen zavrtil hlavou.

„Ty nechceš jíst?“ podivila se a její obavy vzrostly.

„Ne. Budu spát,“ zašeptal hoch a zavřel oči. Lea ho pohlédla po vlasech a potichu opustila pokoj.

Elladovi se pak skutečně podařilo znovu usnout. Hojivá moc masti a téměř zázračná moc nápoje bolest utišily, ale jen dočasně. O pár hodin později se přihlásila opět. A s ještě větší silou. Hoch se na lůžku různě převracel a kroutil, uniknout jí však nemohl.

Nešťastná Lea na něj hleděla svýma smutnýma, hnědýma očima a snažila se vymyslet, jak mu pomoci. Dala mu znovu napít – vlažného čaje i nápoje z opletené lahvice, rozvázala obvaz a strnula. Rána za to odpoledne zřialověla, naběhla a stehy byly napnuté k prasknutí.

Co s tím? Ptala se sama sebe, ale odpověď neznala. S léčitelstvím neměla velké zkušenosti a s takovýmhle zraněním se dosud nesetkala. Ani Waldor si nevěděl rady. A tak nakonec udělala to, co jí přikázal cit. Jakýsi šestý smysl milující matky. Ránu už nemazala. Sedla si k synovi na lůžko a studenou vodou a kouskem čistého plátna mu ránu chladila. Stejně tak i rozpálené čelo a horké dlaně, neboť bylo jasné, že hoch má horečku.

A večer to bylo ještě horší. Ellad se chvíli strašlivě potil a chvíli jím trásla zimnice. Pravý bok mu jakoby hořel a strašlivá bolest zastřela jeho smysly. Nápoj už nepomáhal. Hoch chvíli ležel zcela nehybně, chvíli se na lůžku divoce zmítal a snažil se i křikem zbavit svého utrpení. Waldor jej v té chvíli měl co držet, aby nespádl z postele a ještě více si neublížil.

Až po půlnoci se hoch na lůžku uklidnil. Už sebou neházel ani nekřičel. Jen ležel. Tvář měl strašlivě bledou a oči zavřené. Jeho stav se rozhodně nelepšil. Spíš naopak. Nešťastná Lea mu dál chladila ránu i rozpálené čelo a po tvářích se jí koulely slzy. Waldor, stejně nešťastný jako ustaraná matka,

všemu tomu utrpení jen bezmocně přihlížel a v duchu proklínal svou neschopnost.

* * *

Ellad padal do prázdnoty. Propadal se do stále větší tmy, až se náhle a zcela nečekaně ocitl na prosluněné louce. Zmateně se rozhlédl kolem sebe a viděl bílým mramorem dlážděné chodničky, záhony barevných, voňavých květů, upravené trávníky a zářící, jakoby perleťové budovy, které celou tu nádheru obklopovaly.

Takže nejsem na louce, pomyslel si a zvědavě si prohlížel neznámou mladou ženu sedící na pestré dece vedle něho.

Vtom odkudsi zprava zaslechl slabý šramot. Otočil hlavu za zvukem a spatřil, jak se k němu od dřevěné, složitými ornamenty zdobené brány blíží matka v dlouhých, vyšívaných šatech z jemné, jistě velmi drahé látky. Lea se šťastně usmívala a Ellad si poprvé v životě uvědomil, jak krásná a vznešená je to žena. Pomalu se k němu blížila a nebyla sama. Doprovázel ji statný cizinec s delšími, rovnými, špinavě blondatými vlasy, přísným obličejem a pronikavýma, modrýma očima.

Ale to jsou přece moje oči, pomyslel si Ellad udiveně a vstal. Při tom jej překvapilo, jak je neohrabaný. Nemotorně se postavil na nesmyslně krátké nohy a už se chystal k oběma rozeběhnout, když za sebou zaslechl hlasy. Známé hlasy. Otočil se po nich a v tom okamžiku všechno zmizelo. Zůstal jen on. Ležel ve své posteli a úplně zřetelně vnímal tichý Robertův hlas. Soustředil se trochu a rozeznal i jednotlivá slova.

„Nevím přesně, odkud se vzali, ani komu slouží, paní. Ale měli ho najít, chytili a přivést.“

O kom to mluví? Uvažoval Ellad a neodvážil se ani otevřít oči, ani se pohnout, aby na sebe neupozornil. Byl zvědavý, co se dozví dál.

„Naštěstí jsou všichni mrtví,“ pronesla Lea a v jejím hlase byla patrná veliká úleva.

„Neraduj se předčasně, má paní,“ ozval se znovu Robert. „Myslím, že ten, kdo jim velí, se tak snadno nevzdá. Pošle jiné muže,“ odmlčel se a po pár vteřinách ticha ještě naléhavě dodal: „Nesměj ho najít.“

Ale koho? Koho nesmějí najít? Ptal se sám sebe Ellad a horečně se snažil vymyslet nějakou uspokojivou odpověď. Stále se však nehýbal, a tak dospěli pokračovali v hovoru.

„Nesměj ho najít a přesto po mně chceš, abych ho dál pouštěla do té vesnice? Do Erindoru? Tam, kde mu způsobili tohle?“ rozhorlila se Lea a dala si záležet, aby nikomu neunikla trpkost v jejích slovech.

Do Erindoru? Zopakoval po ní v duchu Ellad. To potom... To potom mluví o mně. Ale proč? Proč by právě mě měli hledat nějakí muži?

„Vznešená paní,“ uklidňoval rozzlobenou matku Robert. „O tom už

jsme přece mluvili. V Erindoru se naučí bojovat. Naučí se přežít. A věř mi, paní, bude to potřebovat. Možná dřív, než si oba myslíme a než si přejeme.“
To už Ellad nevydržel.

„A proč to budu potřebovat?“ vyhrkl, prudce otevřel oči a upřel svůj pronikavý modrý pohled na Roberta.

Dospělí, Lea i Robert, se poněkud zarazili. Vůbec netušili, že chlapec je vzhůru, a už vůbec nepočítali s tím, že by je mohl takhle odposlouchávat. Chvilí překvapeně hleděli na Ellada, a pak se zmateně podívali jeden na druhého.

„Tak proč to budu potřebovat? No, to bojování a tak?“ zopakoval hoch, s námahou se zvedl na lokti a nedočkavě těkal očima z matky na Roberta a zpátky. Vůbec si přitom nevšímal nepříjemné bolesti v boku.

„Přece jsi to slyšel,“ odpověděl Robert, který se vzpamatoval jako první.

„Ne, neslyšel,“ přiznal zklamaně chlapec. Vyčerpaně klesl zpátky do lehu a Robertovi se viditelně ulevilo. „Tak proč mě hledali ti muži? Co byli vůbec zač a co by se mnou udělali?“

„Zabili by tě. A to velmi krutě,“ vzpamatovala se i Lea a její hlas zněl nezvykle tvrdě. Až se sama polekala. Pokračovala tedy mírněji. „Musíš na sebe dávat pozor, Ellade. Nesmějí tě najít.“

„Ale oni nehledali mě,“ vybavilo se náhle noční horečkou stále ještě zesláblému chlapci. To když mu došlo, o kom se tu celou dobu hovoří. „Černí jezdci hledali Bergona.“

V pokoji nastalo ticho. Napjaté, téměř hmatatelné a oba dospělí si znovu vyměnili pohled.

„A můžou v Erindoru někoho takového najít?“ ozval se po chvílce Robert.

„Ne,“ hlesl Ellad a napětí opadlo.

„Tak vidíš, chlapče,“ usmál se na něj Robert a vstal ze židle, na které seděl. „Takže na sebe musíš dávat pozor. Co kdyby si mysleli, že Bergon jsi ty.“

Hoch se nad tím zamyslel a zmlkl.

„Už je na tom o moc lépe. A to jen díky tobě, Roberte. Díky,“ změnila námět hovoru Lea a v zarudlých hnědých očích se jí už zase třpytily slzy. Teď to však nebyly slzy strachu, zoufalství a beznaděje, ale slzy radosti a štěstí.

Černě oděný muž úsměv mladé ženě vrátil, lehce se poklonil a spěšně opustil místnost a zakrátko i dům. Ellad i Lea ještě zaslechli, jak se venku loučí s Waldorem, a pak už bylo slyšet jen vzdalující se klapot koňských kopyt a kňučivý Doganův štěkot. Hoch vzdychl a tázavě pohlédl na matku. Při jejích posledních slovech se mu vybavily mlhavé vzpomínky z uplynulé noci - strašlivá bolest v boku, pád do temnoty, a potom sen. Zvláštní sen.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se tiše.

„Při převozu z Erindoru se ti neposunul jen obvaz, ale praskl také jeden ze stehů. Rána se zanítila a hrozila ti otrava krve,“ vysvětlila trpělivě Lea. Po probdělé noci a prožitém napětí už značně unavená. „Měls vysokou horečku a já si nevěděla rady. Naštěstí chvíli před svítáním přijel Robert a ošetřil tě. Tvůj bok se ale bude teď díky tomu všemu hojit déle a také ti zůstane jizva.“

Při vzpomínce na hrůzu uplynulé noci Lea pohládila syna po vlasech. Šťastná, že už je mu lépe. Mnohem lépe. Usmála se na něj a jen s námahou potlačila zívnutí.

„A teď už bys měl zase spát. Ještě se napij a zavři oči,“ řekla. Lehce ho přizvedla, podala mu hrnek s vlažným, medem slazeným čajem a spokojeně sledovala, jak Ellad nápoj polyká. Když byl hrnek prázdný, opatrně uložila syna zpět do lehu, vstala z lůžka, na jehož okraji seděla, lehce ho políbila na čelo a bez dalších slov odešla z místnosti.

Hoch osaměl. Cítil se slabý, ale spát se mu nechtělo. Hleděl tedy do stropu a přemýšlel. Však měl o čem. Kdo byli ti tajemní černí jezdcí? Co skutečně hledali v Erindoru? Opravdu Bergona? Ale proč, vždyť je dávno mrtvý?! Nebo se jedná o shodu jmen? Mohou si ho s ním ti muži opravdu splést? Dovolí mu matka vrátit se do vesnice Gimtů? Bude se učit bojovat? Proč Robert říkal, že se to musí naučit? Kde se u nich tak najednou Robert vůbec vzal? Věděl, že je on, Ellad, zraněný a že potřebuje pomoc? A co ten sen? Je někde na světě tak krásné místo? Kdo byl ten cizinec, který doprovázel matku? Žil někdy nebo to byl jen výplod jeho horečkou spalované mysli?

Tyto a ještě další otázky jej pronásledovaly, dokud neusnul vyčerpáním. Odpovědi ale nenašel. Zdál se mu jen další zvláštní sen. Žil s matkou a Waldorem na perleťově bílém hradě, když tu přijeli černí jezdcí a obsadili hrad. Oni naštěstí uprchli, a tak se zachránili. Museli se však stále skrývat, protože jezdcí je neúnavně hledali. A možná by je nakonec i našli, kdyby se náhle neobjevil Vigar a jeho Gimtové. Vrhli se na zlé černooděnce a on, Ellad, byl mezi nimi. Stál Vigarovi po boku a v ruce svíral meč.

3. SPLNĚNÝ SLIB

Lea měla pravdu, když tvrdila, že se rána bude dlouho hojit. Od té nešťastné, horečnaté noci ji Elladovi pravidelně ráno i večer ošetřovala a zvědavý chlapec její práci vždy pozorně sledoval. Se smíšenými pocity se díval, jak mu matka šrám rozváže, opatrně omyje vychladlým, pronikavě, ale ne nepříjemně vonícím výluhem z jakýchsi jim oběma naprosto neznámých bylin, které přivezl už v sušeném stavu Robert, a pak ho zase zakryje čistým obvazem. Zranění ho zpočátku docela bolelo, a tak trávil většinu času na lůžku. Vstát a volně se pohybovat po domě mohl až po týdnu, na bok však musel být stále opatrný. Žádné prudké pohyby, žádná námaha a žádný pobyt venku.

Ellad tohle své vynucené domácí vězení nesl dost špatně. Chyběl mu čerstvý podzimní vzduch prosycený vlhkostí a vůní okolních lesů, chyběl mu pohled na pestrobarevné listnaté stromy zlatě zářící na pozadí tmavě zelených, vsudypřítomných smrků a chybělo mu i ustavičné běhání mezi statkem a Erindorem. Občas si tedy jen tak sedl k oknu, upřel svůj roztoužený pohled na dvůr a v duchu se probíral posledními událostmi.

Vzpomínal na den, kdy mu matka konečně dovolila Erindor a vymyslela tu zvláštní dohodu – tři dny ve vesnici a tři dny doma. Vzpomínal, jak se tehdy celý nadšený vydal na západ a jak byl potom zklamaný z chladného, až nepřátelského přijetí. Obyvatelé Erindoru na něj pohlíželi s vrozenou nedůvěrou a většina místních dětí se mu posmívala. Zastal se ho až Kolin. Pozval ho k sobě, ubytoval ho a Dan s Nikem a malou Juditou ho pak provedli po vesnici. Ellad zavřel oči a zcela živě před sebou viděl téměř stejné, přízemní domky ze smrkového dřeva se zastřešeným zápražím a doškovou střechou. Viděl obrovskou stodolu i patrové ubytovny Gimtů s velkou kuchyní, v níž vařila Laura, a s tajemnou poradní místností, do které směli vstoupit pouze Gimtové. A viděl také všechny cestičky, políčka, zahrádky i travnatá prostranství sloužící k výcviku bojových umění. Vzdychl. Stýskalo se mu. Neskutečně. Po Danovi s Nikem, po drobné a pihaté Juditě, po Kolinovi i po ostatních vesničanech. Po usměvavém kováři Ivarovi, po Danově otci Hornovi, po věčně zachmuřeném a kulhajícím Nikově otci Manuelovi i po laskavé, ale samotářské a uzavřené bylinkářce Grettě, o níž se říkalo, že je zamilovaná do Vigara. A stýskalo se mu dokonce i po nepříjemném ševci Deonovi a jeho synáčkovi Erikovi. Právě tomu Erikovi, se kterým se nejvíce pral, protože ten kluk často a s oblibou trápil malou Juditu.

Zasněný chlapec znovu vzdychl a rozzlobeně třepl hlavou, aby zahnal všechny ty vzpomínky. Mnohem důležitější byly přece otázky. Otázky týkající se černých jezdců, napadení Erindoru, hledaného Bergona i únosu Laury. Hoch si opět všechny zopakoval, opět se snažil alespoň na některou z nich

odpovědět a opět bez úspěchu. Otázky tedy opustil a soustředil se raději na rozhovor matky s Robertem. Přesněji, na jeho vyslechnutou část. To nebylo tak skličující. Zneklidňující jistě, ale ne skličující. Naopak. Lea přeci obvinila Roberta, že chce, aby on, Ellad, dál navštěvoval Erindor. Podle Roberta se má učit bojovat. Bude to prý potřebovat. Ale proč? Kvůli černým jezdcům? Kdyby si jej spletli s Bergonem? Mohou si ho s ním ti muži skutečně splést?

A zase otázky. Otázky a odpovědi žádné, vztekal se. Otráveně se otočil k oknu zády a pohlédl na matku.

„Kde se tedy Robert vůbec vzal? A jak věděl, že jsem zraněný a potřebuju pomoc?“ zeptal se jí po chvíli.

Lea přerušila loupání zeleniny na polévku a překvapeně se na syna podívala. „Dověděl se, že jsi zraněný, a proto přijel.“

„A jak? Jak se to dověděl?“ vyhrkl nedočkavě Ellad.

„Od Vigara,“ zněla jednoduchá odpověď.

„On zná Vigara? On ho viděl? Kdy? Kde?“ sypal ze sebe otázky zvědavý chlapec.

Lea se přívětivě usmála. „Trochu přemýšlej. Setkali se v Erindoru. Robert přece ví, že tam chodíš.“

Znovu se na něj usmála, pak sklonila hlavu ke své zelenině a pokračovala v práci. Považovala jeho otázku za zodpovězenou. Byla však skutečně zodpovězená?

Ellad se zamračil. Takže Robert se na něj jen tak jezdí vyptávat do Erindoru. To nějak nedává smysl. Matka mu jistě něco tají. Ale co? A proč? Vždycky si přece říkali všechno, jejich vztah byl plný porozumění a důvěry. Teď však měl chlapec pocit, že se mezi nimi otvírá jakási podivná, temná a čím dál větší propast. Nerozuměl tomu a mrzelo ho to.

A trápilo to i Leu. I Lea cítila, jak se od sebe vzdalují, ale bála se. Strašně se bála. Děsila ji synova budoucnost. Někde hluboko uvnitř sice věděla, že bude válečníkem, odmítala se s tím však smířit. Vždyť přece musí být i nějaká jiná možnost?!

Čas se Elladovi vlekl nesnesitelně pomalu a dny jakoby trvaly věčnost. Přesto se dál pravidelně střídaly s nocí a měnily se v týdny. Na konci třetího už i Lea uznala, že držet chlapce v domě je opravdu zbytečné, a pustila ho ven. Hoch měl velkou radost, i když zatím směl jen na dvůr. S nadšením vdechoval vlhký podzimní vzduch, s potěšením nastavil tvář chladnému větru a s nesmírnou chutí se vrhl do práce. Pomáhal Waldorovi se dřevem, s úklidem spadaného listí i s přípravou chlévů a ovčína na zimu. Stále více však toužil opět opustit statek. Vyběhnout ze vrat a zamířit po známé cestě na západ. Do Erindoru. Dovolí mu matka vrátit se tam? Jak se asi rozhodla?

Uběhl další týden a Ellad to pořád ještě nevěděl. Lea s tím sama začít

nechtěla, protože se bála své odpovědi, a hoch také ještě nesebral dostatečné množství odvahy k takovému rozhovoru. Rozhovoru, v němž bude muset zaznít jasné ano či ne.

Nic se však nedá odkládat věčně. Na konci měsíce oktenu už bylo Elladovo zranění zcela zhojené a na jeho místě „zdobila“ chlapcův bok ošklivá, klikatá jizva. Okamžik pravdy tedy nadešel.

„Ellade,“ řekla Lea vážným, tichým hlasem jednoho chladného odpoledne. „Myslím, že je načas, abys poznal mé rozhodnutí.“

Hoch zatajil dech a byl napnutý k prasknutí.

„Můžeš odejít,“ vynesla rozsudek a chlapci se viditelně ulevilo. Vydechl, rozzářené oči upřel na matku a už otvíral ústa k radostné odpovědi, mladá žena jej ale ke slovu nepustila. „Neděkuj mi. Můj názor znáš. Nelíbí se mi to a bojím se o tebe, ale Robert má asi pravdu. Slyšel jsi to sám. Čekají nás možná zlé časy.“

„Jaké zlé časy? Proč?“ hned se zajímal Ellad. V uších mu opět zněla Robertova obavami protkaná slova, v hlavě vířilo množství otázek a on chtěl konečně odpovědi. Alespoň nějaké.

„Nevím,“ hlesla zamyšleně Lea a sklopila pohled k zemi. „Třeba přijde válka.“

„Válka?“ vyhrkl překvapeně Ellad. „Ale vždyť...“

Lea se vzpamatovala a už normálním hlasem řekla: „Já vím, je mír, ale... No, to teď vlastně není vůbec důležité. Ty dál choď do Erindoru a uč se. Nauč se tam to, co já ani Waldor neumíme. Nezapomeň však na černé jezdce a dávej na sebe pozor.“

Ellad se přímo rozzářil štěstím. Vděčně matku objal a Lea jej k sobě láskyplně přivinula. Jeho nadšení však nesdílela. Právě udělené svolení ji stálo hodně síly a přemáhání. Věděla totiž, že z Ellada se tak skutečně stane bojovník. A ona se tomu snažila tolik, tolik zabránit.

Nedočkavý Ellad opustil statek hned druhý den. Po snídani se rozloučil s matkou i Waldorem, znovu oběma slíbil, že bude opatrný, a vyrazil k západu. Běžel vytrvalým, rovnoměrným klusem, ale už po půl hodině musel zpomalit. Hlasitě funěl, píchalo jej v boku a tvář měl zalitou potem a zrudlou námahou. Zranění a poměrně dlouhá doba uzdravování a nicnedělání si zkrátka vyžádaly své. Chlapce to zlobilo, protože normálně vydržel takhle běžet celé hodiny. Snažil se tedy těchto známek slabosti a únavy nevšímat, ale moc se mu to nedařilo. Stále častěji měnil klus v chůzi a sotva popadal dech. K vesnici Gimtů proto dorazil až pozdě odpoledne. Unaveně se vyploužil z lesa, vyčerpaně si opřel ruce o kolena a zklidňoval zrychlený dech.

Narovnal se až po chvíli. Odhrnul si z obličeje potem splepené vlasy, pohlédl dolů a zarazil se. Kromě známých dřevěných domků, ledabyly rozho-

zených v mělkém údolíčku, viděl větší i menší hromady klád, odhadoval tak čtyři až pět kroků dlouhých, a část hradby ze silných, do ostré špičky osekaných kůlů. Také si všiml, že hranice lesa se posunula směrem od vesnice. Její obyvatelé tak mohli případného nepřítele spatřit mnohem dříve než dosud.

Takže opevnění a obrana, pomyslel si a ohromeně hleděl na dřevěnou palisádu, která začínala u brodu přes Stříbrnou, táhla se podél říčky, to jest kolem severní části vesnice, a chystala se časem uzavřít v tom nepravidelném, ochranném kruhu celý Erindor.

To je jistě stálo spoustu dřiny. Jak vůbec mohli udělat tolik práce za těch sedm týdnů, co jsem tu nebyl? Ptal se sám sebe Ellad a začal pomalu sestupovat z mírného svahu směrem k domkům. Než k nim dorazil, nebe nad údolím začínalo tmavnout a odpoledne se změnilo v podvečer. Běžný denní ruch tu už ustoupil klidu blížící se noci a hoch tak potkával jen málo lidí. Pomalu se loudal ke Kolinovu domku a byl opět překvapen. Ještě nedávno až nepřátelští vesničané se na něj teď usmívali a večerním tichem se nesly jejich pozdravné výkřiky: „Vítej, zpátky! Vítej, Chodče!“

Chodče? Zmatený Ellad nevěděl, co si o tom má myslet. Takový zájem o jeho osobu? Proč? Raději by byl dál tím nenápadným klukem jako dřív.

To však očividně nešlo. Odpovídal proto na pozdravy, povinně se usmíval a zrychlil svůj krok, aby se co nejdříve dostal do tichého bezpečí Kolinova domku, kde se mohl v klidu zamyslet nad všemi těmi novotami nebo, v případě Kolinovy přítomnosti, by mu tohle všechno jistě ochotně vysvětlil sám mladík.

Co jen způsobilo tak obrovskou změnu v chování těch lidí?

Ellad rázoval po okraji rozblácené cesty a svůj vytoužený cíl už měl na dohled, když se před ním náhle objevila Judita. Skoro do ní vrazil. Holčička byla celá udýchaná a tváře jí hořely ruměncem.

„Pojď... se mnou,“ vyrazela ze sebe. „Budeš teď... bydlet u nás.“

Hoch se zastavil a překvapeně pohlédl na dívku.

„Tak pojď už,“ vybídla ho a uchopila jej za ruku. „Maminka už ti nabírá večeři.“

Elladovi její slova vyrazila dech. Bydlet u nich. To znamenalo bydlet u Laury. Pod jednou střechou s Vigarem. Jestli tu vůbec je. Zchladil v duchu své nadšení chlapec a nejistě následoval dívku na druhý konec vesnice, kde ona a oba sourozenci přebývali.

Na prahu prostého, dřevěného domku už stála Laura a hleděla jim vstříc.

„Vítej zpátky, Chodče,“ usmívala se na chlapce a upírala na něho své blankytně modré oči.

„I já tě zdravím, paní,“ začervenal se Ellad, lehce se poklonil a opět nechápal. Co mají všichni s tím Chodcem?

„Nejsem žádná paní, ale Laura,“ opravila ho přátelsky mladá žena a pozvala jej dovnitř.

Hoch nesměle prošel kolem ní, vstoupil do domu a ocitl se v prostorné kuchyni, kde to vonělo čerstvě upečeným chlebem. Ellad polkl naprázdno a rychlým pohledem přelétl místnost. Oči stočil nejprve vlevo a obkroužil ji tak svým pronikavým zrakem celou ve směru hodinových ručiček. Hned za dveřmi stála těžká dřevěná truhla, pak dveře, další dveře, v rohu místnosti kachlová kamna s pecí, přímo proti němu okno, pod ním skříňka, znovu dveře, po jeho pravé ruce opět truhla, velmi podobná té první, a uprostřed místnosti velký stůl ze smrkového masivu, kolem něhož stály čtyři židle.

„Jen se neostýchej a běž dál,“ vybídla jej znovu Laura. „Večeři už máte oba na stole.“

Hoch pomalu vykročil a následoval Juditu, která jej předběhla, když si prohlížel kuchyň. Odsunul židli a váhavě usedl ke stolu vedle dívenky. Holčička už si pochutnávala na teplé šunce s vejci a zeleninou a přikusovala k té dobrotě silný krajíc voňavého chleba.

„Dej si taky,“ vyzvala chlapce s plnými ústy. „Je to výborné.“

Hoch se na Juditu usmál, poslechl a už po prvním soustu musel dát dívence za pravdu. Pokrm byl vskutku lahodný.

Po večeři Laura sklídila ze stolu použité nádoby, nalila každému hrnek čaje a chvíli si jen tak povídali. Mladá žena se Ellada vyptávala hlavně na jeho zranění a zajímalo ji všechno. Chtěla vědět veškeré podrobnosti. Chlapce její zvědavost udivila, ale nechal si to pro sebe. Ochotně na otázky odpovídal a až po té poslední se dozvěděl důvod tohohle výsledku. Laura mu prozradila, že ona i Vigar dostali pak od Gretty pěkně vyhubováno. Prý - co je to napadlo, převážet zraněného v takovém stavu.

„Mrzí mě, tedy nás všechny, co se ti stalo i co jsi musel vytrpět,“ omluvila se tiše a sklopila oči k zemi.

Ellad se tomu jen zasmál, mávl nad tím rukou a změnil námět hovoru.

„Kde je teď Vigar?“ zeptal se náhle skleslým hlasem. Nedokázal úplně skrýt své zklamání. Tolik se na slíbený výcvik těšil.

„Kde je bratr přesně teď, to nevím a nevím ani, kdy se vrátí,“ sdělila chlapci už normálním hlasem mladá žena a poněkud překvapena jeho nečekanou proměnou mu pohlédla do obličeje. Jejich oči se setkaly a Laura vytušila, co hocha tíží. Aby jej rozptýlila, začala mluvit o novinkách z vesnice. Rozhovor se tak stočil na ochrannou hradbu. Mladá žena chlapci ochotně a podrobně vylíčila, jak se všichni z Erindoru, Gimtové i prostí vesničané, spojili a společně pracují na dřevěném opevnění.

„Vymyslel ho Vigar s Derekem a ještě jedním Gimtem. Myslím, že se jmenuje Kirk. Potáhne se kolem celého Erindoru a dovnitř bude možné pohodlně vjet nebo vejít jen bránou. Tedy - vlastně budou dvě. Jedna u brodu, druhá tam, kde vyježděná cesta opouští vesnici. A střežit je budou věže, trochu vyšší než samotná hradba...“

„A na nich budou stát strážé,“ přerušila matku nadšeně Judita a oči

jí přitom zářily radostným očekáváním. „Stráže, chápeš?! Jako na nějakém hradě. Už nás nikdy nikdo nepřepadne. Z Erindoru se rázem stane nedobytná pevnost.“

„Ano, je to tak,“ potvrdila Laura dceřina slova. „Nikdy už odtud neodjedou všichni Gimtové. Patnáct jich tu vždycky zůstane. A na jaře, až bude hotová celá palisáda, vykopou před ní muži ještě příkop.“

Judita souhlasně přikyvovala a její nadšení bylo nakažlivé. I Ellada potěšila vyhlídka na dokončené opevnění, příkop i Gimty, hlídkující ve vysokých strážních věžích. Vítal tohle všechno a cítil, že je to tak správně. Před očima znovu viděl černé jezdce a v hlavě opět slyšel Robertova slova plná obav i matčino varování.

Takže i Vigar si myslí, že bude hůř. Připravuje vesnici na nečekaný příchod nepřátel. Na jejich útok. Na válku. Skutečně na válku? Hoch v zamyšlení zavrtěl hlavou. Vždyť je mír. No, nakonec – mír nebo válka. Opevnění je na světě, vesničané budou v bezpečí... Vesničané!

„Můžu se ještě na něco zeptat, Lauro?“ vyrazil ze sebe.

„Tos právě udělal,“ pravila vážně mladá žena, ale celý její obličej zářil neskrývaným veselím.

Hoch se zarazil: Co platí? Vážná slova nebo výraz tváře? Má to být legrace?

„Tak, co bys rád?“ vysvobodila ho z nejistoty s přátelským úsměvem Laura.

Byla to legrace, oddechl si Ellad a spustil: „Chci... Totiž - proč se ke mně lidi najednou chovají tak přátelsky? A co Chodec? Kde ten se vzal?“

„Chodce vymyslela Gretta,“ dala se velmi ochotně do vysvětlování Laura, ale Judita ji přerušila. „Gretta si totiž nemohla vzpomenout, jak se jmenuješ doopravdy, a tak řekla tohle.“

„Ale proč právě Chodec?“

„Chodíš přece pořád sem a tam,“ smála se na chlapce holčička a v očích jí plály šibalské ohníčky. „Gretta to jméno vymyslela a ostatním se zalíbilo, Chodče.“

S posledním slovem Judita do Ellada přátelsky šťouchla a on jí to ihned a s radostí vrátil.

„Ptal ses ještě na vesničany,“ připomněla po chvílce Laura a přerušila tak hrátky obou rošťáků. Všichni zvážněli. „Nesmíš se jim divit. Vždyť jsi je zachránil z té stodoly. Vděčí ti za život.“

„Aha,“ vydechl sotva slyšitelně Ellad a zmlkl. Nějak mu došla slova. Jen sklopil oči a pohledem sledoval nepravděpodobnou kresbu let na dřevěných prknech podlahy.

V kuchyni nastalo ticho. Ale jen nakrátko. Elladovi se nepodařilo potlačit zívnutí, a tak Laura poslala jeho i Juditu do postele. Holčička vysrkla zbytek svého čaje, vstala od stolu a s přáním dobré noci zmizela za dveřmi,

kteře byly nejbliže kamen. Chlapce se ujala Laura. Zavedla jej k protějším dveřím, otevřela je a hoch tak pohlédł do nejmenší ložničky, jakou kdy viděl. Místnůstka byla malá, ale čistá a útulná. Nacházelo se zde pouze úzké, nevelké okénko, nyní zatažené silnými vlněnými závěsy a jedno lůžko. Více se toho do pokojíčku opravdu nevešlo. Ellad zůstal na prahu nerozhodně stát, ohromen tou prostou krásou.

„Nestyď se a klidně vejdi, Chodče,“ povzbudila jej s úsměvem mladá žena. „Tohle bude odtedřka tvůj pokoj pokaždě, když budeš v Erindoru. Vigar ho pro tebe udělal z půlky naší spíže.“

„Udělal?“ hlesl udiveně Ellad. „Ale jak věděl, že se sem vrátím?“

„To nevím. Nejspíš nějaké tušení,“ zasmála se Laura, popřála chlapci dobrou noc a vzdálila se.

Hoch odpověděl, a pak konečně vstoupil do svého malého pokojíčku. Zavřel za sebou dveře a okamžitě ho obklopila tma. To mu však nevadilo. Po paměti se svlékl, ulehł na čerstvě povlečené lůžko příjemně vonící levandulí a během chvilinky usnul, jako když ho do vody hodí.

„Vstávat. Vstávat. Slunce už je vysoko,“ vzbudil Ellada veselý Lauřin hlas. Mladá žena rozhrnula závěs a do pokojíku vtrhlo denní světlo. Ellad si protřel oči a ještě rozespalým hlasem jí popřál dobré ráno. Laura se na něj usmála a odešla. Hoch se na lůžku neochotně posadil, zívł a nepřítomně mžoural před sebe. Zdálo se mu, že nespál ani dvě hodiny. Náhle se však probřal a začal na sebe rychle natahovat oblečení. Právě mu totiž došlo, že na setkání s přáteli má pouze tento jediný den. Zítra, hned po snídani musí zase domů.

Vpadł tedy do kuchyně jako velká voda, udýchaně pozdravil Juditu a na pokyn Laury usedł k prostřenému stolu.

„Dneska jdete s chlapci na dřevo,“ sdělila Elladovi Laura hned po snídani. Hoch jen kývl, poděkoval a utíkal za přáteli, zatímco Judita zůstala s matkou.

Venku bylo chladno a pošmourně, nebe zatažené a každou chvíli slabě mrholilo. Ellad ale špatné počasí nevnímal. Těšil se na Dana s Nikem. Kráčel po cestě směrem ke studni, vesele si pohvizdoval a vtom je uviděl. Přátelé mu vyrazili vstříc. Za okamžik se setkali a za bujarého smíchu a radostných výkřiků se u zvonce připojili k ostatním.

Až do půlky odpoledne potom pomáhali erindorským mužům s těžbou dřeva na ochrannou hradbu a s dopravou klád k vesnici. Z lesa se vrátili zmáčení, špinaví a hladoví, ale spokojení, protože nikdo nebył při kácení stromů zraněn. Hoši se u studny nakrátko rozloučili a běželi se domů najíst, umýt a alespoň trochu osušit.

Znovu se sešli přibližně za hodinu a společně zamířili do gimtských

stájí. Ellad si už při svém včerejším příchodu všiml nové stodoly a opět žasl nad tím, jak mohli místní lidé stihnout tolik práce za tak krátkou dobu. U koní se kluci pozdravili s Manuelem a osedlali si každý jednoho valacha. Potom se až do soumraku toulali po okolních lesích a loukách a Ellad se při té příležitosti dozvěděl ještě jednu novinku. Z Kolina se během jeho nepřítomnosti stal Gimt.

O čtyři dny později přivítali Ellada v Erindoru stejně radostně jako při předchozí návštěvě. Vesničané jej přátelsky zdravili, Laura se na něj mile usmála a Judita mu skočila kolem krku. Hoch se s nimi přivítal a usedl ke stolu, který Laura právě prostírala.

Jen tři misky, pomyslel si zklamaně a vzdychl. To znamená, že Vigar tu zase není. Ach, jo.

Mladá žena mu nalila do připravené nádoby lahodně vonící, načervenalou omáčku, z níž se ještě kouřilo, a přistrčila k ruce dva krajíce chleba. Stejně potom postupovala i u dvou zbylých misek, odnesla hrnec zpátky na kamna a přitom s jistým pobavením jen tak koutkem oka sledovala Elladův zklamaný, zakaboněný obličej.

„Vigar tu teď není, ale čekám jeho příjezd každou chvíli,“ řekla nakonec a usedla ke své misce. Ta slova pronesla jen jaksi mimochodem, jakoby četla chlapcovy myšlenky. A když Ellad udiveně zvedl oči od jídla, jen na něj s vědoucím úsměvem mrkla.

Po vydatné večeři Laura opět připravila pro každého hrnek medem slazeného lipového čaje a postavila je na stůl. Sotva se však poslední z nich dotkl hladké dřevěné desky, cvakly dveře a do místnosti vstoupil muž ve vlhkých a místy i dost špinavých cestovních šatech.

„Vítej! Vítej doma!“ zdravila bratra radostně Laura a v hlase měla znát i úlevu.

Judita Vigara nadšeně objala. Jen Ellad nevěděl, jak se tvářit. Tolik se na mladého Gimta těšil a teď, když mu znovu stál, vlastně seděl, tváří v tvář, byl poněkud v rozpacích. Náhle se cítil v kuchyni jaksi přebytečný a cizí a až moc dobře si uvědomoval, že skutečně cizí je. Do této osudem těžce zkoušené rodiny nepatřil a také ho napadlo, zda Vigar na svůj slib již dávno nezapomněl. Přece jenom jako vůdce všech Gimtů měl na práci mnohem důležitější věci, než je výcvik tří malých kluků. Přesto slušně pozdravil, a potom sklopil pronikavé modré oči k zemi.

Vigar se přivítal s Laurou i s Juditou a pomalu přešel až k chlapci. Ellad na sobě cítil jeho pohled, ale oči nezvedl.

„Rád tě zase vidím, Chodče,“ oslovil ho mladý muž. „Je dobře, že ses vrátil.“

Chlapci se tak nějak podivně ulevilo. Ulehčeně vydechl a nesměle zve-

dl očí z podlahy. Vigar stál nad ním a ve chvíli, kdy se jejich zraky setkaly, mu podal ruku a pevně, přátelsky mu ji stiskl. A v tom prostém, jednoduchém pohybu bylo něco tak velkého, že hoch pocítil k tomu neupravenému, zablácenému a provlhlému muži to, co ještě nikdy k žádnému. Bezmezný obdiv. Obdiv tak veliký a mocný, že ho úplně zahltl, a on si náhle uvědomil mnohem jasněji než kdy dřív – ano, tomuhle muži se chci jednou vyrovnat.

Zatímco takto přemýšlel, Vigar se od něj odvrátil a zamířil ke kamnům. Opatrně z nich sundal velký hrnec, který tam pro něho ještě před večeří připravila Laura, a kývl na Juditu. Holčička přeochoťně vyskočila ze židle, ze skříňky pod oknem sebrala bytelné dřevěné vědro a následovala strýce do dveří kus dál od kamen. Za okamžik zase vyšla ven, už bez vědra, a zavřela za sebou. Vigar tak za dveřmi osaměl.

Vigar se vrátil zpět do kuchyně proměněný k nepoznání. Byl umytý, oholený, čistě oblečený a na ramena mu spadaly ještě mokré, pečlivě učešané vlasy. Široce se usmál na všechny v místnosti a usedl k večeři, kterou mu Laura mezitím ohřála a připravila na stůl. Poděkoval sestře za omáčku a s chutí se do té dobroty pustil. Po večeři před něj Laura postavila ještě hrnek čerstvě zalité, voňavé kávy, muž poděkoval lehkým kývnutím, pohodlně se opřel o opěradlo židle a se spokojeným výrazem ve tváři natáhl nohy před sebe.

„Už něco víte?“ zeptala se Laura.

„Ne, vůbec nic,“ odpověděl a výraz spokojenosti z jeho obličeje zmizel. „Asi jsme je neměli všechny pobít.“

„A koho?“ odvážil se zeptat Ellad a upíral oči přímo na Vigar.

„Ty jezdece, co tě zranili,“ vysvětlil mu Gimt. Poposedl si kousek dozadu, usrkl trošku svého voňavého nápoje a s povzdechem dodal: „Stále nevíme, kdo vlastně ti muži byli a odkud přijeli. A už to asi nezjistíme.“

„Prý hledali nějakýho Bergona,“ vložila se do hovoru Judita. „Ty víš, kdo by to mohl být, strýčku?“

„O jednom bych věděl,“ neudržel se Ellad.

Mladý muž na něj udiveně pohlédl, stejně jako všichni v místnosti.

„Ty znáš někoho, kdo se tak jmenuje?“ otázal se se zdviženým obočím.

„No, to přímo ne,“ znejistěl chlapec. „Ale vím o někom, kdo se tak jmenoval, pane.“

„Nech si toho pána,“ opravil ho pobaveně Gimt. „Jsem Vigar, a když jsi byl zraněný, normálně jsi mi tak říkal. Tak proč to měnit?!“

„To ano, ale to bylo něco jiného, pane... Tedy, Vigare,“ hned se opravil Ellad.

„Já v tom tedy žádný rozdíl nevidím. Mluvili jsme však o Bergonovi,“ vrátil se zpět k původní rozmluvě mladý muž.